6)

PHILODEMI DE RHETORICA

LIBER QUARTUS.

EX

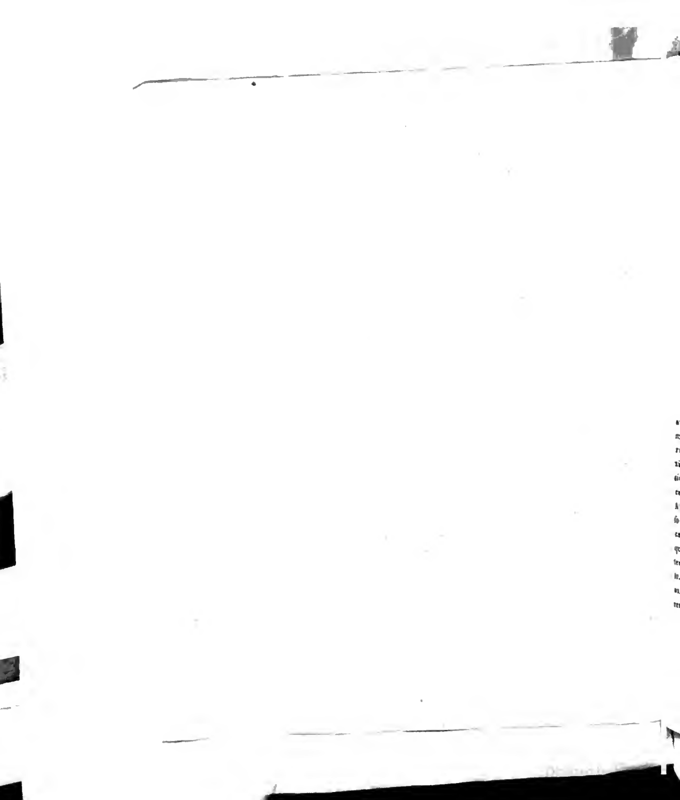
VOLUMINIBUS HERCULANENSIBUS

OXONII MDCCCXXV EXCUSIS

EDIDIT

LEONARDUS SPENGEL,

Gymnasii Monacensis professor.

Academicis Herculanensibus

Musei Burbonici

S. P. D.

Leonardus Spengel Monacensis.

VOBIS, Viri Clarissimi et Doctissimi, hunc Philodemi librum de arte Rhetorica ex Herculani cineribus erutum et luci redditum, misimus; par enim est omnem omnes laudem tribuere VOBIS, qui de veterum ibi latentium scriptorum reliquiis illustrandis optime merentes maxima cum cura atque religione fragmenta descripta traditis, quod quanti sit faciendum, et nos in hoc volumine tractando cognovimus; nam cum quartus Philodemi liber non a VOBIS in Voll. Hercul., sed ab Anglis ex apographis plumbeo stilo delineatis editus esset, eum tam foedis mendis et erroribus scatentem invenimus, ut ab homine graecae linguae ignaro negligentissime litteras exaratas esse constaret; quo factum, ut fortunam adversam conquerentes quod non pauci veteris librarii errores corrigendi, sed innumerabilia recentis delineatoris commenta ad linguae graecae indolem essent redigenda, plura audacius emendaremus, multa felicioribus et ingeniosioribus relinqueremus; liceat tamen iure nostro philosophi verbis in hac minoris mo-

menti re nobis uti τοῖς *μὲν παραλελειμμένοις συγγνώμην*, τοῖς *δὲ εὑρημένοις πολλὴν χάριν ἔχειν;* corruptissima enim haec esse litteris aut male additis, ut XVI, 25 *ΦΑΛΡΗΡΕΙ Φαληρεῖ*, aut demptis, ut XXXVII, 25 *ΑΛΛΑΗΜΩΙ ἀλλὰ δήμῳ*, aut quod saepissime fit, commutatis, nemo negabit. Tamen hic liber multis columnis integris servatis, quae nexum et argumentum aperte ostenderent totamque viam et rationem disputandi qua usus Philodemus in opere contexendo, declararent, prae ceteris nobis dignus visus est qui, ut omnes perspicerent, emendaretur. Id si nos ausi sumus, non modo ut doctis nostrae nationis hominibus eorum quae in his voluminibus Herculanensibus nimium neglectis essent, specimen exhiberemus, sed ut VOS veri et aequi nostri laboris iudices fieretis, aggressi sumus. Quos enim certiores et meliores malimus quam VOS, penes quos exemplum conditum est, quo nos, aut verum vidisse aut halucinatos esse certissime convincatis? itaque VOS, Viri Clarissimi et Doctissimi, oramus atque rogamus, ut hunc quoque librum VESTRA diligentia dignum censeatis et, utrum autor adiuvari possit, an de multis laceris et nobis non perspectis locis sit desperandum ex ipso papyro eruditos doceatis.

COL. VII.

. . τὸν Φοίνεικα διδάσκαλον Ἀχιλλεῖ συναπεστάλθαι φησὶν Ὅμηρος, οὐδὲ τὴν φύσει καὶ περὶ λόγον ἀρετὴν κατ' ἐξοχὴν ἰδίως ἂν [προςαγορευθήσεσθαι ῥητορικήν·

εἰ δέ τις βούλεται καὶ προςηγορεῦσθαι, διαρρήδην γὰρ εἴρηκεν πρὸ τῶν ῥητορικῶν διατριβῶν μὴ πλὴν μελημάτων τούτων. οὐδ' οὕτως μὲν οὖν εἶπεν, ἀλλ' ἁπλῶς ἰσχύειν τὰς ῥητορικὰς διατριβάς, [ἔτι] δὲ μηδὲ Περικλέα Στεφάνου Θουκυδίδην, μηδὲ τὸν Ὀλόρου τήν γε πρόχειρον ἐκπεφευγέναι καχεξίαν τῆς ἑρμηνείας, ἀλλὰ μηδ' ἐπιτεθεωρηκέναι· τάχα γὰρ ἐπὶ τούτων κατῆρχθαί τις ἐρεῖ τὰς διατριβάς, ἰσχυκέναι δὲ οὔ, εἰ μή τις λέγοι ἀναισχυντῶν καὶ

COL. VIII.

ται διαφέρουσιν οὐδὲν καὶ μετὰ τὴν ἰσχὺν τῶν διατριβῶν ἀνιστόρητοι γεγονότες ἁπάσης τῶν πρὸ τοῦ παρελθεῖν αὐτὰ καὶ κατισχῦσαι διαλεχθέντων, ἀλλ' οὐθὲν ἧττον ὁρῶνται φανερῶς οἱ μὲν οὐχ ἧττον ἀγνεύοντες ἐν λέξει τῶν ἄκρως διατριβικῶν, οἱ δὲ μᾶλλον, ἀναρίθμητοι δὲ τῆς οὕτω προχείρου καχεξίας. ὀκνῶ [γὰρ] εἰπεῖν ὅτι τὸν τρόπον τοῦτον ὃν διὰ τῶν παραδειγμάτων οὗτος ὑπέδειξεν, ὁ σκαπανεὺς καὶ μαζῶν μόνος λαλεῖ, δοκῶ δὲ μηδ' ἀγυμνάστων μόνον ἐν λόγοις ταύτας εἶναι τὰς καχεξίας, ἀλλὰ καὶ τὸν κοινὸν λεγόμενον νοῦν οὐ προςφερομένων, ὥστε κινδυνεύειν ἡμᾶς κατὰ τὸν λόγον καὶ τοῦτο περιποιεῖσθαι παρὰ τῆς ἰσχύος τῶν ῥη-

COL. IX.

τορικῶν διατριβῶν. διὸ μηκέτε θαυμάζωμεν τὸ μόνας τάξασθαι τὸ πεπαιδευμένως διαλέγεσθαί τισιν ἢ ἀπαιδεύτως ὃ καὶ αὐτὸ θεῖναι τετόλμηκεν ὥσπερ τῶν διατριβῶν πάσας τὰς παιδείας διδασκουσῶν ἢ τῶν γραμματικῶν καὶ μουσικῶν καὶ γεωμετρικῶν, τί γὰρ δεῖ φιλοσόφων εἰπεῖν; τὰ κατὰ τὰς ἰδίας μαθήσεις οὐ πεπαιδευμένως λαλούντων, ἢ μυρίων ἐνγεγηρακότων ταῖς διατριβαῖς οὐκ ἀπείρως παιδείας ἁπάσης διαλεγομένων· εἰ γὰρ αὖ τὸ ῥητορικῶς λαλεῖν μόνον ἐκάλει πεπαιδευμένως, ὁλόχρυσος ἦν. ἀμέλει δὲ καὶ φαίνεται τοιοῦτος ὥστε καὶ μάλιστα τῶν λοιπῶν ὀρθοεπεῖν φησὶ τούτους καὶ πᾶσαν εἰκαιότητα διαφεύγειν, κἂν προπέσω-

COL. X.

σιν ἔν τισιν, τάχιστα διορθοῦσθαι συνειθισμένους παρεσκευάσθαι καὶ περὶ παντὸς ἐπεσκεμμένους λέγειν καὶ παρὰ τῶν εἰδότων πεπυσμένους, ὥστε τῆς Ἑλλάδος οὕτως ἠνθηκυίας τότε πεπαιδευμένοις καὶ μαθηταῖς ἅπαντας ἁπλῶς κτᾶσθαι τῶν σοφιστῶν ὀρθοέπειαν, τὸ δ᾽ εἰκῇ λέγειν μηδ᾽ ὅλως τινὰ περιφορεῖν αὐτῶν· ἀλλὰ μόνους τοὺς διατριβικοὺς ὧν εἰκαιολογωτέρους ἑτέρους οὐκ ἂν τις ἐπιδείξειε, καὶ πάντων πολλάκις προπειπτόντων μόνους ἐν ὀλίγοις, εἴπερ ἄρα καὶ τούτους ἐν τοῖς πρακτοῖς καὶ τοῖς γεγραμμένοις ἀστοχάστους θεωροῦμεν; καὶ μόνους ἃ ποιεῖν ἔφησεν εἰθίσθαι, τοὺς ὑπὲρ ὧν ἡμεῖς εἴπαμεν οὐδενὸς οὐδέποτ᾽ ἐπεσκεμμέ-

COL. XI.

νους, τοὺς δὲ φιλοσόφους οὓς ἅπαντες προειλήφασιν ἀσφαλιστάτους καὶ σκεπτικωτάτους, τούτων τε ἀμελεῖν καὶ μηδὲ παρὰ τῶν εἰδότων οἵους τ' εἶναι πυνθάνεσθαι· τὸ γὰρ αὖ περὶ τῶν πολιτικῶν πραγμάτων ταῦτα λέγειν αὐτὸν ὑπολαμβάνειν πάλιν οὐκ ἐπιτρέπει τά θ' ὑποδείγματα [καὶ τὰς] ἐν τῇ λέξει καχεξίας παρατιθεὶς καὶ προσαγορεύων τὴν διαφεύξειν αὐτῶν ὀρθοέπειαν. οὐ μὴν ἀλλὰ τοὺς ῥήτορας εἰ κατορθοῖεν ἐν τοῖς ῥητορικοῖς ἔλεγεν ἢ πρὸς τὸν διαλεκτικὸν ἔλεγεν, οὐ τὸν ἔλεγχον ποιοῦμεν, εἰ δ' ἔφη προσδεήσεσθαι τῆς ῥητορικῆς η προς τοὺς ἄλλους πεπαιδευμένους, μᾶλλον δὲ καὶ τεχνείτας ἀθρόως

.

.

COL. XII.

νους ις καὶ Φίλωνα τὸν ἀρχιτέκτονα περὶ τῆς σκευοθήκης οὗτος αὐτὸς εἰςήγαγεν δημηγοροῦντα · σὺν δὲ τοῖς θεοῖς οἵ γε τὰς διατριβὰς τῶν ῥητορικῶν ἰσχυροποιήσαντες ἐκ γε τῶν διατριβῶν οὔτ οὔτε συνειθίσθησαν περὶ παντὸς ἐπεσκέφθαι καὶ διὰ τοῦτο μὴ προπείπτειν ἢ διορθοῦσθαι τάχιστα τοιγαροῦν μερῶν τινὲς μὲν τῆς τέχνης Ἀθηναῖο[ι τὰ τ]οῦ λόγου τῆς ὑποκρίσ[εως] ὅτι μὲν ταῦτά τις ἔχων καὶ σεμνότερος αὐτὸς φαίνεται καὶ προςέχειν μᾶλλον ποιεῖ τὸν ἀκούοντα καὶ συνιέναι καὶ μνημονεύειν καὶ κεινεῖσθαι παθητικῶς, ἄλλων [οὐχ ὁμ]οίως ταῦτα δρώντων ὁμολογουμένως, ἄλλοι δ'οὐ τῇ ῥη-

COL. XIII.

τορικῆ τοῦτο πρ[οςήκ]ειν ἀσ-
κεῖν μᾶλλον ἢ τῆ διαλεκτι-
κῆι καὶ τῆ γραμματικῆ, μα-
θεῖν ἂν τις ἐπιθυμῆ λέγειν.
καὶ δὴ γὰρ ἡ μὲν ὑπόκρισις
.
.
μη καὶ νὴ Δί' εἰ μὲν καὶ
τὴν ἐν τραγῳδία καὶ κωμῳ-
δία καὶ μείμοις καὶ τοῖς ἀνα-
λόγοις ὑπόκρισιν ὑποτιθέ-
ασιν τῆ ῥητορικῆ, μακαρί-
ζομεν αὐτοὺς τῆς συνέσε-
ως· εἰ δὲ τοὺς κοινὰ διατι-
θεμένους ἀπροςδεήτους
εἶναι τῆς ἀφ' αὐτῶν διδασ-
καλίας νομίζουσιν, ἐπιζη-
τοῦμεν, τί δήποτε κατε-
γνωκότες ἡμεῖν τὴν ἐν
τοῖς ἡμετέροις δέουσαν
ὑπόκρισιν οὐκ ἀπονέμου-
σιν, ἔτι δὲ μᾶλλον, ἐκ τίνος
ἀντιποιοῦνται τῆς κοινῆς
ὑποκρίσεως τῶν
προφερομένων
ἐπιστημ ἑκάστου

COL. XIV.

κὰν ἀπαίδευτος
κομενα διὰ τῆς ὑποκρίσεως
προσηκόντως τοῖς πρά-
γμασιν διατιθεμένου .
.
ἐν ἀρχῇ
.
ἐν τοῖς ῥητορικοῖς ὑπο-
κρίσεως ἀντιποιοῦνται
μαχομεν
. τὴν δύνα-
μιν τις καὶ τῆς φι-
λοσοφίας βελτείω καὶ κα-
τὰ τοῦτ' ἐμφανίζειν · τὸ
δ' ἐν τοῖς ἰδίοις ἐξοχώτε-
ρον ὑποκρείνεσθαι ποιεῖν,
εἰ καὶ τοὺς ἄλλους ἐν τοῖς
αὑτῶν φασὶ, μόνον ἐσ-
τὶν ἐνδεχόμενον τὴν
ὑπὸ τοῦ θέλοντος ἀντι-
στροφήν, κἂν εἴπωσιν ὅ-
τι μόνοι τέχνας ὑπὲρ αὐ-
τῆς παρέδοσαν μα-
χήσουσι καὶ τῶν ποιητῶν
οὐχ ὅτι τῶν ἄλλων ὑπο-

COL. XV.

κρείνεσθαι διδασκόντων καὶ τῶν λογικῶν ἁπάντων κἂν μὴ συγγράφωσιν διὰ τὸ βαιὰς εἶναι τὰς θεματικὰς παρατηρήσεις ὑπὲρ τῆς μαθήσεως ὑπ   μ   ιφον   νιας δὲ πο   θαι

τὰς διαθέσεις   πολλὰ δὲ ἡ τῶν παθῶν αὐτῶν διαφορὰ σχηματίζει καὶ [τὸ σῶμ]α καὶ τὴν φωνὴν παραλλαττόντως ὅθε[ν καὶ] τοὺς ἰδιώτας καὶ τοὺς βαρβάρους, εἰ μὴ καὶ τἆλλα ζῶα, τοῖς πάθεσι ἀκολούθους τὰς μεταβολὰς ἔχοντας θεωροῦμεν· τινὰ δ' ὧν παραγγέλλουσιν οὗτοι, καὶ φυσικῆς εὐκληρίας δεῖται, καθάπερ εὐμέλεια φωνῆς καὶ μεγέθη καὶ τόνοι καὶ πνεῦμα καὶ προσώπου καὶ χειρῶν καὶ τοῦ λοιποῦ σώματος ἀξίωμά τε καὶ ῥυθμοὶ καὶ τόλμα καὶ τοιαῦτ' ἀλ-

COL. XVI.

λα, διὸ καὶ τὸν Ἰσοκράτην εἰκότως
φασὶ τῆς πολειτείας ἀποστῆ-
ναι· Νὴ Δί' ἀλλὰ Δημοσθένης
> καὶ πρῶτον ἔλεγε καὶ δεύ-
τερον καὶ τρίτον εἶναι τὴν
ὑπόκρισιν ἐν τῇ ῥητορικῆι·
Καλλιππίδης δὲ καὶ Νει-
κόστρατος, ἐγὼ φήσω, τὸ
πᾶν ἐν τραγωδίαι, Λύκων
δ' ἐν κωμωδίαι καὶ διὰ τοῦ-
το τῆς κοινῆς ἁπάντων
α . ἔχειν ἐπιστήμην
. μέντοι
. ἔλεγεν ὅτι τὸ πα
συνεργοῦν καὶ μεθοδευό-
μενον ἐν τοῖς ἰδίοις ὑφ' ἑ-
κάστων πολὺ μεῖζον ἐν.
τῇ ῥητορικῇ δρᾷ μᾶλλον
ἢ ταῖς ἄλλαις πεζολογίαις.
Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τούτω κ
. ἐν τοῖς δεινοτά-
τοις ὄντι φωνὴν ὀξεῖαν
Αἰσχίνης ὀνειδίζει, ποτὲ
δὲ καὶ μακράν· παρὰ δὲ τῶι
Φαληρεῖ λέγεται ὑποποί-
κιλον μὲν αὐτὸν ὑποκρι-

COL. XVII.

τὴν γεγονέναι καὶ περιττὸν, οὐχ ἁπλοῦν δὲ οὐδὲ κατὰ τὸν γενναῖον τρόπον, ἀλλ' ἐς τὸ μαλακώτερον καὶ ταπεινότερον ἀποκλείνοντα. οἱ δ' οὖν πολλοὶ τῶν σοφιστῶν ἐοίκασιν ἐξ ὧν γεγράφασιν, ἀθλίως ὑποκεκρίσθαι· πονηρὸν γὰρ εἰς ὑπόκρισιν αἱ μακραὶ περίοδοι, καθάπερ καὶ παρὰ Δημητρίωι κεῖται περὶ τῶν Ἰσοκράτους· Ἱερώνυμος δέ φησιν ἀναγνῶναι μὲν αὐτοῦ τοὺς λόγους καλῶς δυνήσεσθαί τινα, δημηγορῆσαι δὲ τήν τε φωνὴν καὶ τὸν τόνον ἐπαίροντα καὶ ἐν ταύτῃ τῆι κατασκευῆ μετὰ τῆς ἁρμοττούσης ὑποκρίσεως εἰπεῖν οὐ παντελῶς·· τὸ γὰρ μέγιστον καὶ κεινητικώτατον παρεῖσθαι τῶν ὄχλων· ἄψυχον γὰρ αὐτοῦ καὶ ἄνευ παθημάτων εἶναι

COL. XVIII.

τὴν λέξιν καὶ οἱονεὶ πρὸς ἕνα τόνον πεποιημένην, τὸ δὲ κεκλασμένον καὶ παντοδαπὸν καὶ ἐπιτάσει τε καὶ ἀνίσει καὶ ταῖς παθητικαῖς ὑπερθέσεσιν διειλημμένον ἀποβεβληκέναι, τῇ δὲ λειότητι διὰ παντὸς δουλεύειν. τοιγαροῦν εὖ ἀναγνωστὸν μὲν εἶναι τῆς φωνῆς ὑφειμένης, ἐπαρθείσης δὲ   ταῖς περιόδοις κα   οῦσαν τὸν λέγοντα καὶ τὴν ὑπόκρισιν ἀφαιρουμένου καὶ σχεδὸν ἐναντίαν τῇ τῶν πολειτικῶν· τὸν δὲ πολειτευόμενον ἐπὶ τὰ ποιοῦντα πολιτικὴν δεῖν καὶ δημηγορικὴν κατακεχύσθαι λέξιν καὶ μὴ τὴν ἐπιδίφριον καὶ καταψιθυρίζουσαν τὸν λόγον, ὅμοιον γοῦν εἶναι τῶι δασὺ καὶ μέγα περιθέμενον πρόσωπον παιδίου φωνὴν ἀφιέναι καὶ τὸ τοῖς Ἑλ-

COL. XIX.

λησιν συμβουλεύοντα καὶ πλάσμα καὶ τὴν ἄλλην κατασκευὴν δημηγόρου περιβαλλόμενον ἐπ' ἀναγνώστου παιδὸς φωνὴν ἀποδιδρακέναι μήτε τόνον μήτε πάθος μήθ' ὑπόκρισιν δυναμένου φέρειν. τοὺς δὲ νῦν οὐ ταὐτὸ μόνον ὁρῶμεν ἔχοντας, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐκείνου προτίμων ἐψιλωμένως τὰ πολλὰ ῥύθμην καὶ τόνῳ κεκλιμένῳ ἢ καὶ διωργισμένως ἐκφέροντας, ὅταν δ' ἦθος ἐμφαίνειν θέλωσι, χειλοφώνως καὶ πεπλασμένως λαρυγγίζοντας. Ἀλλὰ δὴ τὰ μὲν περὶ τῆς ὑποκρίσεως παραγγέλματα πρώην τισὶν ἐφλυαρήθη, θαυμαστῶς δὲ καὶ τῶν ἡρώων καὶ τῶν μετ' αὐτοὺς ὑπεκρείνοντο πολλοί, καθάπερ ἐστὶν λαβεῖν τὰ μὲν παρὰ ποιητῶν,

COL. XX.

τὰ δὲ καὶ παρ' ἱστορικῶν κάξ ὧν αὐτοὶ γραπτῶν καταλελοίπασιν, οἱ δὲ τεχνογράφοι καὶ φανερὸν καθιστᾶσιν τὸ κατ' ἀλήθειαν μὲν ὑπάρχον, ἐπικρυπτόμενον δ' ὑπὸ τῶν πολειτικῶν, ὅτι τοῦ φανῆναι σεμνοὶ καὶ καλοὶ κἀγαθοὶ, μάλιστα δὲ τοῦ πλανῆσαι τοὺς ἀκούοντας, ἔτι δὲ τοῦ δεινῶσαι μεθοδεύουσι τὰς ὑποκρίσεις, ὧν οὐδενὸς ὁ τῶν ἄλλων τεχνείτης, οὐχ ὅτι τῶν κατὰ φιλοσοφίαν προσδεῖται· διὸ καὶ τῶν πρός τι τὴν ἐπιτετευγμένην ὑπόκρισιν εἶναί τις λέγων οὐκ ἂν διαμαρτάνοι· ῥήτορι μὲν γὰρ ἡ τοιαύτη, τάχα δὲ καὶ τῶι πολειτικῶι καὶ τῶι σοφιστῆ διαφόρος πρα——— προςήκει, φιλοσόφωι δ' ἑτέρα, τοῖς δ' ἀπ' ἄλλων μαθημάτων ἄλλη καὶ νέω

COL. XXI.

καὶ γέροντι παραλλάττουσα καὶ γυναικὶ δηλονότι, μᾶλλον δὲ καὶ κατὰ τόπους ἑτεροῖα πρέπει· παρ' ἄλλοις γὰρ ἄλλη διαχωρεῖ καὶ καταγελᾶται· προςειλήφθω δ' ὅτι καὶ τὰ πλείω τῶν παραγγελμάτων παιδαγωγοῖς ἔοικεν, οἱ δὲ τὴν τέχνην καὶ διὰ τούτων ὑπολαμβάνουσι μεγαλύνειν· Ἀλλὰ μὴν οἱ μὲν τῶν σοφιστῶν τὰς κοινὰς φρένας ἔχοντες οὐ περὶ τῶν ἐν παντὶ προβλήματι προοιμίων καὶ διηγήσεων καὶ πίστεων καὶ ὑπεξαιρέσεων καὶ ἐπιλόγων ἑαυτοῖς οἴονται προςήκειν, ἀλλὰ τῶν ἐν τῶι πολειτικῶι, τὸ δὲ τῶν παχυτέρων πλῆθος οἷς μόνοις ταῦτ' ἐκπονεῖται λέγει, διείληφε δὲ οὔτ' εἰ μόνα τὰ πολειτικὰ διὰ τούτων φησὶν προβαίνειν τῶν μερῶν, οὔτ' εἰ

COL. XXII.

πάντα μὲν, μόνοι δ' αὐτοὶ τὰς εἰς πάντ' ἐναρμοττούσας μεθόδους ὑπογράφουσιν, οὔτ' εἰ μόνοι περὶ τῶν ἰδίων ἢ μάλιστα πάντων παρέδοσαν, οἱ δ' ἄλλοι παραλελοίπασιν ἢ βραχέως ἐφεστήκασι ταῖς ἰδίως τοῖς ἑαυτῶν ἐμπρέψαι δυναμέναις ὧν τὸ μὲν πρῶτον ἄθλιόν ἐστιν ὅτι σχεδὸν πᾶν σκέμμα διὰ τούτων, ἀλλ' οὐ τὸ πολειτικὸν μόνον διοικεῖται · τὸ δὲ δεύτερον ὅτι περὶ τῶν κατὰ φιλοσοφίαν καὶ γραμματικὴν καὶ μουσικὴν καὶ γεωμετρίαν καὶ τἆλλα τοῖς ὅλοις οὐδὲν οἱ τεχνολόγοι παραδεδώκασιν, οὐδ' ἔστιν κοινά τινά τά γε συνέχοντα πάντων παραγγέλματα, οὐδ' εἴπερ ἦν, μᾶλλον αὐτοῖς συνεκεχώρητο ἢ διέγνωστο τῶν ἄλλων, ἀλλ' εἰ τὸ κατὰ λόγον ἐξε-

COL. XXIII.

τάξειν βούλοιτό τις, τοῖς φι-
λοσόφοις· τὸ δὲ τρίτον
> ὅτι καὶ τοῖς ἄλλοις μὲν ὑ-
πὲρ τῶν οἰκείων, ἀλλὰ
δὴ μάλιστα τοῖς φιλοσό-
φοις
θαι κατ' ἀποδεικνύ-
ειν
εν
ἐκτετεχνολόγηται, διη-
γήσεσιν δ' ἴσως καὶ τοῖς
ἐπιλεγομένοις οὐ δαψι-
λῶς χρῶνται, πλὴν οὐ-
δὲ περὶ τούτων ἀμελίσ-
τερον ἐκείνων ἀνεστρά-
φησαν. Τῆς δ' αὐτῆς ἀ-
διαληψίας ἔχεται καὶ τοῦ-
το λεγόμενον ὑπό τινων,
ὅτι μόνης ἢ μάλιστα
τῆς ῥητορικῆς ἐστὶν τὸ
τοὺς ἐνδεχομένους
εἰς ἕκαστον λόγους ἐξ-
ευρίσκειν, διὸ καὶ τέλος
αὐτῆς τοῦτ' εἶναί τινες
ἔφησαν· πρῶτον μὲν
> γὰρ οὐθὲν διαφέρει τοῦ-
το τῆς εὑρέσεως, μᾶλ-

COL. XXIV.

λον δ' οὐδὲ τὸ περὶ τῶν πέντε τοῦ λόγου μερῶν τῆς εὑρέσεως· εὑρέσεις γάρ εἰσιν αἱ καθ' ἕκαστον ἐπιτεύξεις, οἱ δ' ὡς

.

.

.

.

— δεύτερον δὲ εἰ μὲν καὶ πρὸς ἕκαστον τῶν ἐν ἰατρικῇ καὶ μουσικῆι καὶ γεωμετρία καὶ τῶν ἄλλων τοὺς ἐνδεχομένους εὑρίσκειν λόγους φασὶ τὴν ῥητορικὴν, τὰ πάντ' αὐτὴν εἶναι νομίζουσι καὶ δῆλον ὅτι φαίνονται κατὰ τὴν ἐπαγγελίαν πρὸς πάντ' εὐποροῦντες· οὐδὲ γὰρ ὡς ἤδη πολλάκις εἴπαμεν, αὐτοῖς προσήκει τὰς κοινὰς περὶ πάντων μεθόδους παρεγγυᾶν μᾶλλον ἢ τισιν τῶν ἄλλων, οὐδ' εἰσι μὲν κοιναὶ περὶ πάν-

COL. XXV.

των, ἀλλ' ἴδιαι καθ' ἑκάστην ἐπιστήμην αἵγε συνέχουσαι καὶ πάρεστιν ἐν ἑτοίμωι λέγειν ἧς ἂν ἐπι αινωσι τοῖς ἀπ' αὐτῆς τεχνείταις ἐπησθῆσθαι τῆς εὑρέσεως τῶν ἐν τοῖς ῥητορικοῖς ἐνδεχομένων λόγων. ἄλλως δὲ οὐδὲ τῶν φιλοσόφων τοὺς κατ' ἄλλην φιλοσοφίαν πρὸς ἕκαστον ἐνδεχομένους λόγους εὑρίσκειν δυναμένων, ἀθλιότης βαθεῖα τοὺς ἐν ἑτερογένει τέχνῃ προςποιεῖσθαι, καὶ τὸ πέρας οὐδὲ ἐφήρμοσταί τι τοῖς ἄλλοις ἐν ταῖς τεχνολογίαις αὐτῶν ἀλλὰ τοῖς πολειτικοῖς μόνον προβλήμασιν· ἃ γὰρ αὖ περὶ τῶν θετικῶν λέγουσιν, ἡδονῆς μὲν γέμει πολλῆς, οὐκ εὔκαιρα δ' ἐστὶν νῦν ἐξετάζεσθαι, τὸ δὲ τοσοῦτο καὶ νῦν εἰπεῖν ἀπό-

COL. XXVI.

χρη διότι κατὰ τέχνην καὶ μάθησιν ἑκάστην ἔστί τινα καὶ περὶ ἀορίστων καὶ περὶ ὡρισμένων ὑπὲρ ὧν ἑκατέρου τοὺς ἐνδεχομένους ἐξευρεῖν λόγους μόνων ἐστὶ τῶν καθ᾽ ἑκάστην ἐπιστημόνων ὥστε καὶ ῥητόρων τὰ κατὰ τὴν ῥητορικὴν ὡρισμένα καὶ ἀόριστα· τὸ δὲ τῶν ἄλλων τινὸς ἀντιποιεῖσθαι μαργειτομανίας ὅρους ἵστησι. ἐξέστω τοιγαροῦν καὶ τελος ἀποφαίνεσθαι τῆς ῥητορικῆς, εἰ καὶ καταγέλαστον, τὸ τοὺς ἐνδεχομένους εἰς ἕκαστον πρόβλημα ῥητορικὸν ἐξευρίσκειν καὶ λέγειν, τὸ δὲ πρὸς ἕκαστον ἁπλῶς δεσμῶν ἔχει χρείαν, ἐκ περιουσίας δὲ λέγωμεν ἡμεῖς τὸ μηθὲν ἀγαθὸν ὑπάρχειν,

COL. XXVII.

εἴπερ ἐστὶ δυνατόν, εὑρεῖν λέγειν δύνασθαι κἂν ᾖ τὸ φαυλότατον, ἀλλὰ μὴ μόνον τὸ χρήσιμον, εἰ καὶ τὸ τὴν διάθεσιν ἔχειν ἐπί τινων ἀφ᾽ ἧς εὑρεθήσεται, τειμιώτατον. εἰ

δὲ περὶ τῶν κατὰ τὰς κοινὰς αἰσθήσεις ἐπιβλεπομένων, κἂν ὑπὸ παιδὸς ἐλενχθείης ἂν τὸ δὴ λεγόμενον· χωρὶς γὰρ τοῦ φιλοσοφίας ἀντιποιήσασθαι δῆλον εἷς ὁ τοὺς ἐνόντας οὕτως εὑρίσκων λόγους ὀφείλει καὶ τοὺς ἀναγκαίους εἰδέναι, καὶ τοὺς ἐνδεχομένους μέν, οὐ μὴν ἀναγκαίους· ἔνεισι γὰρ ἑκάτεροι, τὸ δὲ τί δι᾽ ἀναγκαίων καὶ τί δι᾽ ἐνδεχομένων περαίνεται πολλοῦ δεδεήκασι γεινώσκειν, εἰ καὶ κτυποῦσι ἐν τοῖς συμβουλευτικοῖς τόποις τὰς ὀνο-

COL. XXVIII.

μασίας, ἔτι δὲ πρότερον τί δυνατόν ἐστιν γενέσθαι καὶ τί τοῖς ὅλοις ἀδύνατον ἐπίστασθαι προσῆκον, ὅπως ἂν τὸ μὲν εἰς τὸν λόγον παραλάβωσι, τὸ δ' ὑπερβῶσι, μανία δὲ πολλὴ τὸ περιάπτειν αὐτοῖς τὰ διὰ μέσης θεωρούμενα φυσιολογίας. καὶ μᾶλλον δὲ κοινότερον ἔτι τοὺς ἀληθεῖς ἐνεῖναι συμβέβηκεν, οὐχὶ τοὺς ψευδεῖς [καὶ μ]αταίους, ἀνάγκη κρίσιν αὐτοὺς ἔχειν τἀληθοῦς τε καὶ ψευδοῦς, οὐ πολὺ μᾶλλον ἢ γ' ἑτέρων ἐνδέουσιν, ἐπεὶ καὶ τὸ περὶ τοῦ δίκαιον εἶναι τόδε τι καὶ σώφρον καὶ γενναῖον καὶ μεγαλόψυχον καὶ φιλικὸν καὶ πρὸς θεοὺς εὐσεβὲς καὶ πρὸς εὐεργέτας εὐχέριστον καὶ τὸ προσῆκον ἁπλῶς ἁπάσαις ταῖς ἀρεταῖς ἐξευρίσκειν

COL. XXIX.

φάναι τοὺς ὡς ὄνος λύρας τῶν φύσει καὶ κατ' ἀλήθειαν ἀρετῶν ἐπησθημένους εὐήθια νομίζειν. εἰ δ' ἐροῦσι τὰ φαινόμενα τοῖς πολλοῖς τοιαῦτ' εἶναι καὶ ἀληθῆ καὶ δυνατὰ καὶ ἀναγκαῖα μόνον ἐξευρίσκειν καὶ τὰ πιθανότητ' ἔχοντα χωρὶς τοῦ · μηδὲν ἕτερον λέγειν ἢ τὸ τοὺς ἐνόντας πολειτικοὺς λόγους ἐξευρίσκειν τὸν πολειτικόν, οὐδ' ἕστηκεν τὰ φαινόμενα τοῖς πολλοῖς ὥστε κεινοῦνται πολλάκις ὃ καὶ συμβαῖνον θεωροῦμεν· τοὺς δὲ πιθανοὺς εἰ μὲν πάλιν τοὺς τοῖς πολλοῖς φανησομένους λαμβάνουσι, ταὐτὰ ῥητέον, εἰ δὲ τοὺς συνενγίζοντας τοῖς οὖσιν ἢ καὶ τοὺς προχείρως εἰς συνκατάθεσιν ἐπισπωμένους ὄντας, ὅτι, μὴ τῶν ὄντως τοιούτων ἐπιγινωςκομένων αὐτοῖς, οὐδέτερον

COL. XXX.

κατανοηθήσεται τῶν εὑρημένων. ἴσως δέ τις ἐρεῖ μηδ' ὅλως τὴν δύναμιν ἀφ' ἧς ἐστὶ τὰ πολειτικὰ πάντα καὶ τὰ σοφιστικὰ τῶν ῥητόρων ἐξευρίσκειν καὶ λέγειν ὀφείλας ἔχειν τι πρὸς τὴν μηθενὸς ἀνθρώπου μακαρίαν ζωήν· ἐγὼ δὲ καὶ λέγω τοὺς σοφιστὰς μηδὲ πολλοστὸν ἐξευρίσκειν τῶν ἐνδεχομένων ἐν τοῖς πολειτικοῖς, ὅσον ἐπὶ ταῖς τεχνολογίαις· πάλι δ' ἕτερος μὲν φήσει καὶ τοὺς μεγάλους σοφιστὰς ἐν τοῖς σοφιστικοῖς ἀδυνατεῖν ὃ καὶ τὰς ἐκδεδομένας ὑπ' ἄλλων ἂν τέχνας καὶ τὰ παραπλήσια διασαφεῖν· ἐγὼ δὲ τοὺς μὲν
>
ἀληθεῖς λόγους οὔτε τοὺς σοφιστὰς οὔτε τοὺς πολειτικοὺς ῥήτορας ἀνευρίσκειν ἅπαντας, ἀλλὰ καὶ τοὺς πλείονας ψευδεῖς οὔτε τοὺς τὸν ἀγαθὸν εἰς συνκατάθεσιν ἐπεσπασ-

COL. XXXI.

μένους πιθανοὺς, ἀλλὰ τοὺς
πλείους τὸν φαυλότατον καὶ
τὰ πλεῖστα λέγειν ἔξω τῶν
ἐνδεχομένων ὄντα, παρα-
λογιζόμενα δὲ τοὺς ἀκούον-
τας   προκείμενον
τις   ανευ
πάντας δὲ τοὺς ἐνόντας
ἐξεύροι τὶς [οὐκ ἄ]ν ἀπό τι-
νος ἐπιπτώσεως
ὅτι γε παρὰ τούτους
οὐδέν ἐστιν ἕτερον, εἰ-
πεῖν ἀδυνατήσειν, ἐπει-
δὴ φιλοσοφωτέρας ἐστὶ
καὶ βαθείας γε συνέσεως τὸ
τοιοῦτον. Ἀλλὰ ταῦτα
>
μὲν ἀξιωθήσεται τινος ἔτι
λόγου καὶ κατ' ἄλλα μέρη τῆς
διεξόδου, νῦν δὲ κἀκεῖ-
να διαληπτίον αὐτῶν.
ὅτι τῶν προβλημάτων
τὰ μέν ἐστιν δικανικὰ,
τὰ δὲ συνβουλευτικὰ, τὰ
δὲ περὶ τοὺς ἐπαίνους καὶ
ψόγους, ὧν τὰ μὲν συνέ-
χειν ἔφασαν τὰς πρὸς ἀλ-
λήλους ἐπιπλοκὰς, τὰ δ' ὑ-

COL. XXXII.

πογράφειν τὰ συμφίροντα πᾶσιν, τὰ δ' ἐπὶ τὰς ἀρετὰς προτρέπειν καὶ τῶν κακιῶν ἀπαλλάττειν. Περὶ μὲν οὖν τῶν δικανικῶν καὶ συμβουλευτικῶν εἰς ἄλλον καιρὸν ἐπιτηδειότερον ὑπερθησόμεθα· καὶ γὰρ ὑπ' αὐτῶν ἀδολεσχότερον ἐκεῖ παλιλλογεῖται, πλὴν τοσοῦτ' εἰπεῖν ὅτι τὸ δικανικὸν οὐ δήπου δικανικὸν λέγουσιν ἢ τοὐναντίον ἀκούσονται παρ' ἐνίων, ἀλλὰ δικαστηριακὸν, καὶ πάλι τὸ συμβουλευτικὸν οὐ τοῖς κατὰ μέρος ἀνθρώποις ὑπὲρ τῶν εἰς βίον μακάριον ἀνηκόντων, ἵνα μὴ φανερὰ ψεύδωνται καὶ φῆ τὶς αὐτοὺς πρῶτον ἑαυτοῖς τἀναντιώτατα συμβεβουλευκέναι τὴν ζωὴν ταύτην ἑλομένοις, ἀλλὰ δήμοις καὶ πλήθεσιν κοινῶς περὶ τῶν πολει-

COL. XXXIII.

τικῶν λεγομένων πρα-γμάτων καὶ διότι τούτων ἑκάτερον οὐχ ὑπὸ τῶν σο-φιστῶν καὶ ἀπὸ τῆς τέχνης ἀλλ' ὑπ' ἄλλων γίνεται καὶ κατὰ δύναμιν ἄλλην. ὑπὲρ > δὲ τῶν κατὰ τοὺς ἐπαίνους καὶ ψόγους νῦν λέγωμεν, ὅτι τοῖς πολειτικοῖς τῶν ῥητόρων παρασπείρε-ται μὲν οὐκ ὀλίγων ἐγκώ-μια καὶ ψόγοι, καθ' ἑαυτὰ δ' οὐ ποιεῖται, μᾶλλον δ' οὐ-δὲ παραπλήσια τοῖς τῶν σοφιστῶν ἐστιν, οὐδὲ πε-ρί τινων γείνεται ἄλλων ἢ νῦν ἀ-νατεινόντων εἰς τὸ κοι-νὸν οὐδ' ὅλως ἀντιποιοῦν-ται μόνοι τοῦ τινὰς ἐπαινεῖν καὶ ψέγειν δύνασ-θαι, τὸ δὲ σοφιστικὸν γέ-νος τοῦτ' ἐπαγγέλλε-ται, πρὸς ὃ καὶ λαλήσομεν ἐπὶ τοὺς ἐκδεδομένους ὑπ' αὐτῶν λόγους ἀναφέ-ροντες. Εἰ μὲν οὖν ὥσ-περ ἔνιοι περὶ ἃ φατίζον-

COL. XXXIV.

ται, μόνοι φασὶ πᾶν ὅλως
πρᾶγμα δύναμιν ἔχειν ἐ-
παινεῖν καὶ ψέγειν, ἄξιον πυ-
θέσθαι, πότερον ταῦτα λέ-
γουσιν, ὅταν μὲν θελήσω-
σιν, ἐγκωμιάζειν, ὅταν
δὲ βουληθῶσι, ψέγειν, ἢ τὰ
μὲν ἐπαινετὰ μόνον
ἐνκωμιάζειν, τὰ δὲ ψε-
κτὰ μόνον ψέγειν; εἰ μὲν
γὰρ τὸ πρότερον, μετὰ τῆς
ἀποπληξίας τοῦ τὰ ψεκτὰ
μὲν ἐνκωμιάζειν, τὰ δ' ἐ-
παινετὰ ψέγειν, οὐδ' ἔστιν
ἔπαινος οὐδὲ ψόγος τῶν
οὐκ ἐχόντων ἅ τις φήσει·
πολλὰ δὲ οὐδ' ὅλως ἔπαι-
νον ἢ ψόγον ἐπιδέχεται
τῶν πραγμάτων· εἰ δὲ
τὸ δεύτερον, οὐ μόνον
τὴν σοφίαν αὐτοῖς ἀπο-
νέμουσι, ἀλλὰ καὶ τὴν εἴ-
δησιν ὧν ἕκαστον ὠφε-
λημάτων καὶ βλαμμάτων παρασκευάζει,
καὶ θεωροῦνται πολλὰ
μὲν τῶν ἐπαινετῶν ψέ-
γοντες, οὐκ ὀλίγα δὲ τῶν

COL. XXXV.

ψεκτῶν ἐπαινοῦντες. εἰ μέντοιγε τῶν θεῶν καὶ τῶν ἡρώιων ἐγκώμια δύνασθαι ποιεῖν ἐπαγγέλλονται, τῶν δ' ἀνθρώπων τοὺς μὲν εὐλογεῖν, τοὺς δὲ δυσφημεῖν καὶ τοὺς αὐτοὺς ὅταν προέλωνται ποιεῖν ἑκάτερον, ἡμεῖς λέγομεν χωρὶς τοῦ καὶ ἀναισθήτων οὐχ οἷον ἀλόγων ζωίων αὐτοὺς ἐνκώμια πεποιηκέναι, διότι θεῶν μὲν οὐδεὶς οὐδ' ἡρώων ἐνκωμίου δεῖται τοῦ παρ' ἀνθρώπων· ἔστιν τὸ πᾶν ἔλαττον αὐτῶν καὶ τὸ κατατευχθὲν, ἀπρεπέστατον δὲ τὸ γεινόμενον ὑπὸ τῶν σοφιστῶν· διὸ καὶ λέγουσιν Ἀριστοτέλην ἢ τινα μέντοι πρὸς Ἀναξιμένην ἢ τινα δή ποτ' εἰπεῖν τῶν σοφιστῶν τῆς εἴτ' Ἀρτέμιδος εἴτ' Ἀθηνᾶς ἐνκώμιον γράψαντα καὶ σεμνυνό-

COL. XXXVI.

μενον, οὐκ οἴει γὰρ, εἰπεῖν, ἐάν ποτ' ἔρις γένηται τῶν θεῶν ὡς πρότερον, ἐρεῖν τὴν Ἀφροδείτην, καλὸν ἄρ' ἐγκώμιόν σου καὶ ὁ δεῖνα ἐποίησεν. τὸ δὲ τῶν ἀλόγων ζώων τὰ μὲν ἐγκωμιάζειν, τὰ δὲ ψέγειν οὐδὲν καὐτῶν τοὺς βίους ὠφελεῖ διὰ τὸ μήτ' αἰσθάνεσθαι τῶν λεγομένων αὐτά, μήτ' ἐπιδέχεσθαι μετάθεσιν ἐκ τῆς οἰκείας φύσεως. ἄνθρωποι δὲ προτρέπονται μὲν ἐπὶ τὸ σπουδαῖον ὑπό τινων ἐπαίνων καὶ τῶν κακῶν ἀφίστανται διά τινας ψόγους. ἀλλ' οἱ ῥητορικοὶ σοφισταὶ Βουσείριδας καὶ Πολυφήμους καὶ τοιούτους ἄλλους ἐγκωμιάζοντες τὰ τῶν ἀγαθῶν ἔπαθλα κοινοποιοῦσι καὶ πολλοὺς εἶναι πονηροὺς προτρέπονται καὶ προκρείνοντες ἐν ταῖς συμβλή-

COL. XXXVII.

σισιν τῆς Πηνελόπης Κλυταιμνήστραν καὶ τὸν Πάριν Ἀλέξανδρον Ἕκτορος ἀφανίζουσι τὰς ἀρετὰς τῶν ἀγαθῶν ὅσον ἐφ' αὐτοῖς, οὐδ' αὐτοὶ μέντοιγε ἀπὸ διαθέσεως αὐξητικῆς μὲν τῶν ἀρετη φορων ἀνδρῶν, μειωτικῆς δὲ τῶν πονηρῶν τοὺς μὲν ἐγκωμιάζειν, τοὺς δὲ ψέγειν ἐπιχειροῦσιν, ἀλλ' ἢ διὰ κέρδος ἢ διὰ φόβον ἢ δυνάμεως ἐπίδειξιν ποιούμενοι, κἂν ἄρα ποτὲ τῶν ἀγαθῶν τινὰς ἐνκωμιάζωσι καὶ τῶν ἀτόπων κατηγορῶσιν, οὐ τῶν κατ' ἀλήθειαν ὄντων, ἀλλὰ τῶν πολλοῖς νομιζομένων καὶ καθόλου τῶν τὰς δημώδεις ἀρετὰς καὶ κακίας ἐχόντων. ἐκ γὰρ αὖ τῶν ὄντων ὡς ἀληθῶς, κἂν τὰς κατὰ φύσιν ἀρετὰς

COL. XXXVIII.

καὶ κακίας ᾔδεσαν καὶ πολὺ πρότερον αὐτοὶ τὰς μὲν ἐκέκτηντο, τῶν δ' ἐκαθάρευον. Οὐ μὴν ἀλλ' ἐπεὶ πρᾶγμα καθ' ἑαυτὸ τοῖς ὅλοις οὐθέν ἐστιν ἐπαινετὸν ἢ ψεκτόν, ἀλλὰ γείνεται τὸ μὲν καθ' ὅσον ὁμολογεῖ τῶι τέλει τῶν ἀγαθῶν, τὸ δὲ καθ' ὅσον τῶ τῶν κακῶν ὁ μὴ ταῦτ' ἐπιεικῶς ἐπιλελογισμένος οὐδὲ κατὰ τὴν ἀναφορὰν τὴν ἐπ' αὐτὰ διορίζειν δυνήσεται τὰ λαμβανόμενα πρὸς τοὺς ἐπαίνους, ὃ δὴ καὶ γινόμενον ἐπὶ τούτων ὁρῶμεν· οὔτε γὰρ ἐπὶ τοῖς ἅπαντ ψέγουσιν, οὔτ' ἐπὶ τοῖς παρ' ἡμᾶς ἐπαινοῦσι, πολλὰ δ' οὐδ' ὅλως ἀγαθοῦ φύσιν ἔχοντα παραλαμβάνουσιν, τινὰ δὲ ·

COL. XXXIX.

καὶ κακοῦ καὶ μεγάλου πολλάκις, ἐνδιατρείβουσίν τε μᾶλλον ἢ συμφέρει τοῖς ἐπαινουμένοις, ἔστιν δ' ὅτε χαύνωσιν ἐργάζονται διὰ τὰς τῶν μετρίων ἐκξογκώσεις καὶ κατὰ πρόςωπον ἐξυμνοῦντες εἰς μεγάλας ἄττουσιν διατροπάς, ἀστοχοῦσιν δὲ καὶ τῶν συνακουόντων προσώπων καὶ τῶν ἰδίων καὶ τῶν περιστάσεων ἐν αἷς διατίθενται τοὺς ἐπαίνους· ἀγνοοῦσιν δὲ καὶ πότε χάριν τῶν ἐπαινουμένων ἐγκωμιαστέον καὶ πότε χάριν ἄλλων καὶ πότε ἡμῶν αὐτῶν καὶ πάνθ' ὅλως ἅπερ ἡμεῖς ἀναγκαίαν ἔχοντα χώραν πρὸς τοὺς ὀνησιφόρους ὕμνους ἐν τῷ περὶ ἐπαίνου λόγωι διαστελ-

COL. XL.

λομεν, ὑπακουέσθω δὲ
>
τὰ τοῖς εἰρημένοις. ἀντίστροφα καὶ ἐπὶ τῶν ψόγων. Ἄλλως δὲ τούτοις παρακολουθεῖ τὸ μηδεσὶν ποτ' ἐγκωμιάζουσι πιστεύεσθαι τἀληθῆ λέγειν διὰ τὸ καὶ ἀπολήρους ἐπαινεῖν, πολλάκις δὲ, καὶ μᾶλλον, καὶ τοὺς αὐτοὺς οὕς ποτε ἔψεξαν, πάλιν ἐπαινεῖν, τοὺς δὲ καὶ ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς, οὐ μόνον δὲ τῶν εἰς εὐδαιμονίαν ἢ κακοδαιμονίαν ἀνηκόντων ἀδυνάτους καὶ

—

ἐγκώμια διατίθεσθαι καὶ ψόγους, ἀλλὰ καὶ τῶν τὰ τὰς ἄλλας ἐπιστήμας καὶ δυνάμεις ἐξεχόντων ἢ ἀποτετευγμένων, εἰ μὴ τὸ περὶ ὧν οὐδ' ἔννοιαν ἔχουσιν, θέλειν ἐγκωμιάζειν καὶ ψέγειν, ἑκάτερον προσα-

COL. XLI.

γορεύουσιν. ἀλλὰ μὴν οὐδ' ἐφ' οἷς ἐπαινοῦσι καὶ ψέγουσι ·

. . ποιηταὶ καὶ μάλισθ . . . καθυμνοῦσι, τάχα δ' οὐδὲ τῶν φιλοσόφων ἔνιοι · τί γὰρ πάλιν δεῖ λέγειν ὅτι πᾶσίν ἐστιν ἐξουσία τὸ κατὰ μηδεμίαν αἰτίαν μόνοις ἀποδεδομένον τοῖς ῥητορικοῖς σοφισταῖς. ἐὰν δ' εἰς ἐκεῖνο καταντήσωσιν, ὅτι τὰ τοιαῦτα ἐνκώμια λέγειν καὶ γράφειν οἴδασιν οἷα περιφέρεται, καὶ τοὺς τοιούτους ψόγους οἵους παρειλήφαμεν, εἰ δὲ βούλονται καὶ μόνοις συνχωρήσομεν · ἴσον γάρ ἐστιν τῶι τὰ τῶν ῥητορικῶν ἔργα τῶν ῥητορικῶν εἶναι · περὶ μέντοι τοῦ χρησιμεύειν τι τοῖς ἐνκωμιαζομένοις

COL. XLII.

καὶ ψεγομένοις ἢ τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις διαμφισβητήσομεν, οὐδένα θεωροῦντες ἐπανορθούμενον δι' αὐτῶν, οὐδ' ἐπινοοῦντες ὡς ἂν δύναιντο. Καὶ μὴν ὅν Δημήτριος μετὰ τοῦ σοφιστικοῦ ἤνεγκε τῶν λόγων προστιθεὶς τῶι δημηγορικῶι καὶ δικανικῶι, τὸν ἐντευκτικὸν ἅπασιν, εἰ μὲν λαμβάνει τὸν τοῖς πλήθεσιν ἐντευκτικὸν καὶ τὸν κατὰ πρέσβειαν τοῖς δυνάσταις, ἐχέτω μὲν ἐπὶ τοῦ παρόντος· ὃ γὰρ ἐκ τούτων ἀγαθὸν γείνεται, μετὰ ταῦτα ἀποψόμεθα· διότι δὲ ταὐτοῦ καὶ ταῦτα καὶ τὸ σοφιστικὸν εἶδος ἐποίησεν, λεγέσθω διαμαρτάνειν· εἰ δὲ τὸν περὶ τῆς ἀληθείας λόγον ἴδιον ἡμῶν ὄντα καὶ ποικίλως ἐπιδεικνύμενον τῶν φιλοσόφων ἀφαιρούμενος τοῖς ῥητορικοῖς ἀνατίθησι, τὴν ἐν τοῖς πολειτικοῖς ἑαυ-

COL. XLIII.

τοῦ ποτὲ γεινομένην ἐξουσίαν καὶ ἐπὶ τὰς σκέψεις μετάγει τὰς πίστεων δεομένας ἀποτεθειωρημένων.

Τοιγαροῦν, ὦ Γάϊε, παρὰ πάντων ἃ μέρη φασί τινες καὶ διδάγματα τῆς ῥητορικῆς ὑπάρχειν, ὅτι τὰ μὲν κατέψευσται, τὰ δ' οὐθὲν χρησιμεύει τοῖς μὴ τὰ ῥητορικὰ σοφιστεύουσι, δῆλον ὅτι πομπεύεται παρ' αὐτοῖς τὸ μητέρα τῶν μαθημάτων καὶ τῶν τεχνῶν εἶναι καὶ παρενθήκην καὶ ἀφετήριον τὴν ῥητορικὴν καὶ μᾶλλον ἔτι μετὰ τῆς πειθοῦς λαμβανομένην· τὸ γὰρ ὑπ' ἐνίων λεγόμενον ὅτι καὶ βλάπτει προστεθεῖσ' ἀπάταις, εἰς ἄλλον καιρὸν ἡμεῖς ὑπερβαλλόμεθα. τὸ μέντοι μαρτυρεῖσθαι διὰ τῶν ἀποτελεσμάτων, ὡς οἱ τὴν ῥητορικὴν πέρι διατρείψαντες

COL. XLIV.

ἀμείνους γίνονται τῶν ὁμογενῶν, διαστελλόμεθα φάσκοντες, εἰ μὲν ἐν τοῖς ἰδίοις ἀμείνους γείνεσθαι λέγουσιν, μὴ μόνον ψεύδεσθαι φανερῶς, ἀλλὰ καὶ διανοήσεως ἐκπείπτειν ἀπάσης, εἰ μὴ διανόητον ἄρα τὸν μαθόντα μουσικὸν τὰ ῥητορικὰ μουσικώτερον ἀποτελεῖσθαι, τῆς ῥητορικῆς τὰ μουσικὰ μὴ διδασκούσης· εἰ δὲ τὰ κωλύοντα

τοῖς θεωρήμασιν χρῆσθαι περιαιρεῖν, τὸ τῇ φιλοσοφίαι προςὸν σφετερίζεσθαι μηδέν' εἰς τὸ τοιοῦτο φόρον προςφερομένους· εἰ δὲ πρὸς τὸ κατεργολαβεῖν μᾶλλον ἄλλων, κομψείαν τινὰ περιποιουμένους οὔτε πάντας ἐπιδείξειν τοῦτ' ἐκποριζομένους, ἀλλὰ καὶ τοὐναντίον πολλοὺς ἀποπείπτοντας καὶ προςέτι μειουμένους.,

COL. XLV.

οὔτε μᾶλλον ἢ πλείονας ὑπὸ τῆς ῥητορικῆς ἢ ποιητικῆς καὶ γραμματικῆς καὶ φιλοσοφίας συνεργουμένους. ἃ δὲ Γοργίας εἰςῆκται λέγων ὁ παρὰ Πλάτωνι περὶ τοῦ τὸν ῥητορικὸν ἅπαντος τεχνείτου τεχνικώτερον εἶναι δόξειν, ἐν τοῖς ὕστερον γραφησομένοις λόγοις ἀποθεωρήσομεν.

Φιλοδήμου
περὶ ῥητορικῆς
Δ.

ARGUMENTUM QUARTI LIBRI PHILODEMI

DE ARTE RHETORICA.

In Catalogo Herculanensium voluminum Oxoniensi editioni praemisso libri quos Philodemus de arte rhetorica composuit, hoc ordine enumerantur.

1007. *ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ ΠΕΡΙ ΡΗΤΟΡΙΚΗΣ. Δ.* pp. 45.
Exstant in Vol. Hercul. Oxon. tom. II. p. 1—45.

1015. *ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ ΠΕΡΙ ΡΗΤΟΡΙΚΗΣ* pp. 77.

1423. *ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ ΠΕΡΙ ΡΗΤΟΡΙΚΗΣ. Δ. ΤΩΝ ΕΙΣ ΔΥΟ ΤΟ ΠΡΟΤΕΡΟΝ.* pp. 19.

1426. *ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ ΠΕΡΙ ΡΗΤΟΡΙΚ . . ΑΡΙΘΜ. ΧΧΧΘ.* pp. 17.
Exstant in Vol. Herc. Neap. tom. IV.

1427. *ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ ΠΕΡΙ ΡΗΤΟΡΙΚΗΣ* pp. 8.

1506. *ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ . . ΡΙ ΡΗ . . . ΙΚΗΣ ΥΠΟΜΝΗΜΑΤΙΚΟΝ ΑΡΙΘ. XXXIIII.* . pp. 51.

1669. *ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ ΠΕΡΙ ΡΗΤΟΡΙΚΗΣ* pp. 35.
Fort. idem liber qui editus est in Vol. Hercul. Neapol. tom. V.

1672. *ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ ΠΕΡΙ ΡΗΤΟΡΙΚΗΣ Β.* pp. 39.

1673. *ΦΙΛΟΔΗΜ . . . ΟΡ . . . ΚΗΣ . Ν . . . Κ . XXXXIIII.* pp. 71.
Editus liber in Vol. Herc. Oxon. tom. II. p. 46—116.

Hos libros omnes unum de arte rhetorica, vel potius contra rhetoricam, opus integrum efficere, facile intelligas, viam vero et rationem disputandi, cum tituli pauca doceant *), tum denique si Academici Neapolit. omnia papyrorum fragmenta accurate ediderint, invenies. Sic v. c. liber nro. 1426 arte sophistica neminem reipublicae administrandae peritum evadere docet, cuius quaestionis pars esse videtur, quae Col. XII, 20 his verbis transitum facit, *λοιπὸν ἂν εἴη διαλαβεῖν ἐκεῖνο τὸ μέρος, εἰ ὁ ῥήτωρ ἕνεκα ῥητορικῆς ἀγαθὸς ἂν γένοιτο πολιτικός;* Argumentum vero alterius partis quarti libri, (prior enim, *τῶν εἰς δύο τὸ πρότερον*, nro. 1423, nondum edita est) **) hoc est. In primis columnis quae male tractatae integre legi

---

*) Vide quus laudet Petersen ad Phaedri librum p. 8, Winckelmann, Murr de papyrie p. 4 eiusd. Philodem. p. 18.

**) Alterum huius librorum divisionis exemplum in veterum scriptis legere non memini; credes enim duobus constitisse libris opus integrum de arte rhetorice, ut v. c. Aristotelis libri dicuntur *περὶ γενέσεως καὶ φθορᾶς τῶν εἰς δύο τὸ Α—Β* vel *μεταφυσικῶν τῶν εἰς Α τὸ Α* et similia; at hic quartum librum in duas partes divisum legimus.

non possunt, de *elocutione* loquitur eamque sophistica doctrina acquiri negat; finita est λέξις Col. XII, 12, ubi *pronuntiationem*, *ὑπόκρισιν*, aggreditur minime hanc rhetoricae propriam esse confirmans; pronuntiationis finis indicatur Col. XIX, 18 — XXI, 12. In sequentibus Col. XXI, 11 — XXX, 26 plura *de fine rhetorices* disputantur; alii enim eam *τὰ πολιτικὰ* solum tractare, alii vero professi sunt, *ὅτι μόνης ἢ μάλιστα τῆς ῥητορικῆς ἐστιν τὸ τοὺς ἐνδεχομένους εἰς ἕκαστον λόγους ἐξευρίσκειν*, qua in re rhetores male sibi quae philosophorum sint, vindicare autor dicit; quae in aliis quoque libris se expositurum esse promittens, *tria causarum genera* enumerat, Col. XXXI, 16, *ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἀξιωθήσεται τινος ἔτι λόγου καὶ κατ' ἄλλα μέρη τῆς διεξόδου, νῦν δὲ κἀκεῖνα διαληπτέον αὐτῶν, ὅτι τῶν προβλημάτων τὰ μέν ἐστι δικανικά, τὰ δὲ συμβουλευτικά, τὰ δὲ περὶ τοὺς ἐπαίνους καὶ ψόγους*, et genus *iudiciale* et *deliberativum* nunc missum facit: Col. XXXII, 4, *περὶ μὲν οὖν τῶν δικανικῶν καὶ συμβουλευτικῶν εἰς ἄλλον καιρὸν ἐπιτηδειότερον ὑπερθήσομαι.* tertium vero, *demonstrativum*, *ἐγκωμιαστικόν*, rhetorum morem valde improbans pluribus exagitat Col. XXX, 6 — XLII, 6, cui *quartum* adhaeret *genus* a Demetrio additum, *ἐντευκτικὸς λόγος*, paucis excussum; sequitur *epilogus ad Gaium* Col. XLIII, 5 — XLV, 11 quo parum qui artem rhetoricam profiterentur, proficere eamque mala a sophistis prae ceteris disciplinis laudari et celebrari demonstratur.

Quod si ex his quae supersunt, de iis quae nondum edita aut deperdita sunt, coniecturam facere licet, etiam priore libri quarti parte elocutionem qua maxime sophistae gaudebant, maiorisque momenti, quam ut paucis nostri libri columnis absolutam esse credas, tractari et quaedam de inventione et dispositione moneri, haud improbile videtur.

In primis columnis quibus de elocutione agit, saepe legimus *εἶπεν, φησὶ, ἔλεγεν, εἴρηκε*, contra quem disputat, ut adversarium tangi

necesse sit; numquam vero ibi nomen invenitur; itaque vide, ne qui Col. XLII, 7 apparat, Demetrius, ipse sit Philodemi adversarius contra quem illa dicta sunt; etiam de musica liber adversus Stoicum Diogenem compositus est.

ADNOTATIO CRITICA.

Oxoniense exemplum fideliter secuti sumus; itaque si in auctoris verbis e. c. iota modo adscriptum, modo neglectum inveneris (etiam in aliis Philodemi libris est quando desideratur aut suprascriptum legitur, ut *ΔΛΟΓΩ*), ex libri fide id factum esse scias; quae vero corrupta sunt, in adnotatione, ut et ii qui Oxoniensi editione careant, felicius periculum faciant, quantum quidem fieri potuit integre descripta reperiuntur; lacunas punctis indicavimus, vacuum spatium ex illo exemplo in nostrum transtulimus.

Initium fecimus a septima columna; quae enim praecedunt, restitui non possunt, adeo sunt mutilae et corruptae; et de prima quidem cuius vix singulae restant litterae, desperandum videtur, de ceteris, si Neapolitani Academici maiorem papyri fidem secuti, quae supersunt, religiose ediderint neque de litteris ambigendum est, non dubitamus, quin et sententias et earum nexum assequi liceat; nunc nobis pauca vocabula agnoscere concessum est

in prima

πιρι . . [πρ]οςαγορευθη . . . του καλῶ; . .

in secunda

. . [προ]οιμίωι μὲν . . . μὴ τραχὺ μηδὲ . . . ἐν λέξει . . . φιλοσοφοι . . [π]αρὰ τοι[ούτο]υς ταῦτα τοις . . . προςδοξαζό[μεν]ος καὶ . . [τ]ῶν ἰδιωμά[τ]ων . . . μυρίωι . . . διὸ καὶ πρότερον μὲν . . εἶπον ὅτι . . . διηκρειβω[μέ]νως . . καλὸν τῆι φύσει . . κατασκεύασμα, νῦν [δὲ] . . θαρρῶν λέγω μ[ετ]ὰ τῆς συμπλοκῆς . .

in tertia

ἀ]κρείβε[ια] ἀξιόλογ[ο]ς οὔτε . . . οὐκ ἀπὸ τῶν σοφιστικῶν παραγγελμάτ[ων] . . οὐδενὶ φυ[σ]ικῶ . . χρῆσθαι . . . οὐδὲ παρὰ τοῖς ἰατρικοῖς . . τοῖς μουσικοῖς καὶ γεωμέτραις οὔ[τε] τοῖ[ς ἄλλοις ἅ]πασι τεχ[νε]ίται[ς] . . θαυμα[στῆ]ς πα[ρακα]τασκευῆς καὶ μάλισθ' ὅταν ὑπὸ τῆς ὀχλικῆς θυέλλης μὴ στρ[έφωντ?]αι καὶ διαφ[ε]ύγειν

in quarta

καὶ λέγομεν . . . ῥητορικῆς θευ[μά]ζω, διότι . . . τ[ήν]γε πρόχ[ειρον ἑρμηνεί]αν δια[φε]ύ[γ]ειν . . . καὶ τοιαύτας ἀμεταβολίας ἐνεῖναι· ὅταν οὖν . . καὶ τῶν ἄρθρων φή[σω]μεν προηγούμενον εἶναι, τοὺς δ' ἐπακολου[θοῦν] τας συνδέσμους δύν[αμιν] διδόναι καθάπερ . . .

in quinta

μάτω[ν] οὔτε χρήσιμον [οὔ]τε βουλητόν. ἀλλὰ δὴ καὶ τὴν παραλλαγὴν ταύτην οὐκ ἐκ τῶν σοφιστικῶν τεχνῶν ὑπεποιήσαντο, τὰς δὲ τέχνας . . . ὑπὲρ . . λαμβάνειν . . . τὰς δίκας . . καὶ πρὸς . . πλὴν μελη[μ]ά[των . . . μη] δένα, μηδὲ . . . πρὶν ἰσχῦσαι τὰς [ῥητορικ]ὰς δια[τρι]βὰς καὶ . . . [πεπ]αιδευμέν[ως δι]αλέγ[εσθαι] τισιν ἢ [ἀ]παι[δεύ]τως . . καὶ νῦν τούτου[ς μά]λιστα τῶν λοιπῶν

ὀρθοεπεῖν καὶ τὸ λέγειν εἰκῇ διαφεύγειν κἂν προπέσωσιν, μάλα καὶ τάχιστα διορθοῦσθαι μόν[ους]

in sexta

χάριν οὐκ ἀποδιδωκέναι τὸν καλούμενον . . . Ἀθήνας . . πρυτάνεσιν . . . ἑκατέραν . . [βε]βλ[ά]φθαι τῶν . . πρὸ αὐτῆς . . οὐ [ῥητ]ορι[κ]ῶ[ν] μ[ό]νων, ἀλ[λ]ὰ καὶ φιλοσό[φω]ν καὶ τῶν [κατ'] ἄλλας [μ]αθήσεις κα[ὶ . . . τεχνογράφου διαπεφευγότων οὐ μόνον τὰς οὕτω προχείρους ἐν ταῖς ἑρμηνείαις ἀτοπίας, ἀλλὰ σχεδὸν καὶ πάσας. καὶ δὴ γὰρ οὐδ' ἐπιτρεψεῖν τινι βοηθεῖν ἑαυτῷ λέγειν τὴν κοινῶς κεκλημένην ῥητορικὴν ἀπολύε[ιν] αὐτῶν

Haec postrema de Epicuro dicta videntur cuius nomen fortasse v. 15 in litteris . . . *ΥΡΟΥ* latet.

COL. VII.

Neque quae praecedit columna, neque quae sequitur, cum hac septima cohaeret, similiter a quinta aliena est sexta, id quod praeter sententiarum nexum prima et ultima verba docent; quinta enim finitur litteris *MON* i. e. *μόν[ους]*; incipit vero sexta vocabulo *χάριν*, atque haec finita est pronomine *αὐτῶν*, incipit vero septima: *Μ . ΤΟΝ*, similiter haec finitur particula *καί*, octava incipit *ΤΑΙ* quod vocabuli est fragmentum; reliquae vero omnes columnae rite conveniunt. In his igitur interiectae aut interierunt, aut adglutinatae seiungi nequiverunt. Conf. praef. Vol. Herc. Neap. Tom. V. p. 1.

v. 2—3. *CΥΝΑΠΕC . . . ‖ΘΑΙ . ΠCIΝ συναπισ[τά]θαι [φ]ησίν* apex litterae *T* et *A* paululum e lacuna eminet; versus noti sunt ex Iliad. IX, 442

τοὔνεκά με προέηκε διδασκέμεναι τάδε πάντα,
μύθων τε ῥητῆρ' ἔμεναι πρηκτῆρά τε ἔργων.

aoctor monuisse videtur Achilli datum esse Phoenicem a quo ille non modo eloquendi, sed etiam agendi acciparet praecepta.

v. 4. *ΦΤCЄ . ΚΑΙ* *φύσε[ι] καὶ περὶ λόγον ἀρετὴν*, at hoo graecum non est; corrigo *τὴν φυσικὴν περὶ λόγον* naturalem dicendi facultatem.

v. 5—6. *ΑΝ . . . ‖ ΑΙΙΟΙ . ΥΘΗCЄC ΑΙ ΡΗΤΟΡΙΚ . .* *ἂν [προς] αγο[ρε]υθήσεσ[θ]αι ῥητορικ[ὴν]* vix aliud verbum est quamvis in Philodemo *ἂν* futuro additum legere non meminerim.

v. 7—8. *ΤΔЄΤΙC ΒΟΥΛЄ. V Ι. ΙΙ ΙΙ ‖ ΙΙ⁻ Ο. ΘΥCΘΑΙ ΔΙ ΗΔΙΙΝΓ'ΑΙ.* *[ε]ὶ δέ τις βούλε[τ]αι καὶ π[ρος] ηγο[ρ]εῦσθαι· δι[αρρ]ήδην γάρ.* Superior literae *Τ* linea est ad maiorem santentiae distinetionem indieandam, ut nihil sit nisi partieula *εἰ*; illud *γάρ* non intelligo, sensus esse videtur: si quis vero putat, naturalem dieendi facultatem eloquentiam ab eo dictam esse, ipse disertim monet ad illam conquirendam nihil magis conferre quam *μελήματα* et *ῥητορικαὶ διατριβαί.*

v. 9—10. *ΙΙΡΟΤΙ Ν ΡΗΤΟΡΙ . .* *πρὸ τ[ῶ]ν ῥητορι[κῶν]*; tum *ЄΙΙΙ ΑΛЄΦΟΛΙΤ* (ΜΗ above) . ‖ in quo quid lateat, non video, fort. *μὴ εἶναι . .*

v. 12. *. ΩΝ* *τού[τ]ων*, tum *ΟΥ.* *οὔ[ν]*.

v. 13. *ΑΛΛΑΙΙ . ΟΙΙΙCΧΥ ‖ ЄΝ* *ἀλλ' ἁπ[λ]ῶς ἰσχύε[ι]ν.*

v. 14—15. *ΔΙΑΤ . . ‖ ΒΑ . . ΑΕ ΜΓ . > Є ΠЄΡΙΚΑЄ.* διατ[ρι]-βα[ς· ἔτι] δὲ μηδὲ Περικλε[α] id varius puto quam [κ]αὶ μηδὲ, sed offendit et v. 15 et 17 μηδὲ pro μήτε.

v. 16. . . . . *CΤЄΦΑΝΟΥ* at Στέφανος filius est, non pater Thucydidis, vid. Plat. Meno p. 94 d, Aeschines I, 8. Num memoriae errore Στεφάνου dixit Philodemus quem Μελησίου appellare debebat? nam cohaerent haec cum Pericle, sive ἢ τὸν Στεφάνου sive καὶ τὸν Στεφάνου fuit; quominus μηδὲ vel μήτε τὸν scribas, spatium impedit. Quomodo enim h. l. Thucydidem Stephani patrem vocet, non intelligo.

v. 18. *ΠΡ. ΧЄΙΡΟΝ* πρ[ό]χειρον vid. Col. IV, 19. VIII, 12.

v. 19. *¯ЄCΑΙ* ἐκπεφευ ‖ γέναι, tum *ЄΡ ‖ ΜΗΝЄΙΑC* ἑρμηνείας.

v. 21—22. *Є ‖ Τ . . ΟΥΤΩΝ* ἐπ[ὶ τ]ούτων facile quis dixerit horum aetate initium quidem fecisse rhetoricam exercitationem, at nondum valuisse.

v. 25. *ΛΗΟΛΝΑΙCΧΥΝΤΩΝ* λέγοι ἀναισχυντῶν vix aliud latet in illo monstro.

COL. VIII.

v. 1. *ΤΑΙ* vid. ad VII, 1 intelligit sophistas eorumque discipulos, fort. vocabuli μαθη]ταί fragmentum; *ΟΥ . . . ΚΑΙ*, οὐ-[δὲν] καί, cum plura ad sententiam absolvendam desint, obscura sunt verba ἀπάσῃ τῶν πρὸ τοῦ παρελθεῖν αὐτά.

v. 2. *Τ . Γ* τ[ῶ]ν.

v. 5. *Κ . ΤΙC‖* κ[α]τισχῦσαι.

v. 7. *O . ΩNTAI* ὀ[ρ]ῶνται.

v. 8—9. *AΓHEY ‖ . ITEC EN AEΞEY* ἀγνεύ[ον]τες ἐν λέξει.

v. 10. in margine huius versus cui nulla inest lacuna, extra papyri spatium, apparet *TΩN*, ut incertus haereas; intelligitur, ni fallor, v. 9.

v. 12—13. *O‖KNυ . EIΠEIN* ὀκν[ῶ γὰρ] εἰπεῖν quod praestare videtur emendationi ὀκνο[ῦμεν] εἰπεῖν.

v. 16. *YΠEΔ IΞEN* ὑπέδ[ε]ιξεν.

v. 17. *MACΩN* μαζῶν.

v. 21. *AΛΛA . AI* ἀλλὰ [κ]αί.

v. 22. *MENONOYN* λεγό|μενον νοῦν.

v. 26. *TAPA* παρά.

COL. IX.

v. 1. *MH¦KEN* μηκέτι, cum certa sit litera *K* et frequens *N* pro *TI, ΓI*, id maluimus quam μηδέν.

v. 3. *MO ‖ NATAΞAEΘAI* μόνα[ι] τάξασθαι, ex solis his διατριβαῖς disceptant τὸ πεπ. διαλ. ἢ ἀπαιδεύτως, postremum vocabulum scriptum *AΠAIΔEYTΩC*. Ex his verbis supplevimus quae Col. V, 20 lacera leguntur

AI‾. . . . AI
ΔEYMEN AΛCT. . .V
TICIN H ΠAI TΩC

κ]αὶ [τὸ πεπ]αιδευμέν[ως δι]αλέγ[εσθα]ι τισὶν ἢ [ἀ]παι[δεύ]τως.

v. 6. *ΤΕΤΟΛΜΗΚΟ Ι* τετόλμηκεν, potius quam τετολμήκει.

v. 7. *ΠΑϹΑϹ* πάσας.

v. 11. *ΔΕ . δε[ί]*.

v. 12. *ϹΙΠ : ΙΝ* εἰπ[ε]ῖν, tum *ΙΔΙΑ—* ἰδία[ς].

v. 13. *ΜΑΘΗ . ΕΙϹ* μαθή[σ]εις, tum *ΠΕΠΑΙΔΕΥΜΕ ‖ Ν . .* πεπαιδευμέν[ως].

v. 16. *ΔΙΑ ‖ ΤΡΙΒΑΙϹ ΟΥΚ* διατριβαῖς οὐκ, tum *ΠΑΙ ‖ ΔΕΙΑϹ* παιδείας.

v. 20. *.ΛΟ ‖ ΧΡΥϹΟϹ* [ὁ]λόχρυσος, ironice dictum, nisi aliud latet.

v. 22. *ΤΟΙΟΥΤΟϹϹ . . Ε* τοιοῦτος ὥ[στ]ε, id lacunae spatium magis suadet quam ο[ἷο]ς.

v. 25—26. *ΘΙΑ ‖ ΦΕΥΓΕΙΝ* διαφεύγειν. tum *ΠΡΟΠΕϹϹ. ‖ ϹΙΝ* προπίσωσιν unde correximus finem Col. V.
ΚΑΛΙ ΠΡΟ ΠΕΟ ΜΑΛΑΚΑΙϹΙΝ
κἂν προπίσωσιν, μάλα καὶ ubi librarius προπίσω scripsit, ultima verbi syllaba margini addita.

COL. X.

v. 2. *ϹΥΝΟΙΘΙϹΜΕΝΟΥϹ* συνειθισμένους.

v. 5. *ΠΕΤΥϹ ‖ ΜΕΝΟΥϹ ΩϹ Ε* πεπυσμένους ὥσ[τ]ε.

v. 7. *ΗΝΘΗΚΥΤΑϹ ΤΟΤϹ* ἠνθηκυίας τότε.

v. 8. *ΚΑΙ Ν. Ο ‖ ΗΤΑΙϹ* καὶ μ[α]θηταῖς, melius non inveni; non enim est σοφισταῖς.

v. 9—11. *ΑΠΛΩ . ‖ ΤΑϹΘΑΙ* ἁπλῶ[ς κ]τᾶσθαι, tum *ϹΟΦΙϹΤϹ*.

. . . ‖ *ΟΕΠΕΙΑ ΤΟΔΙΚΗ ΛΕΓΕΙ.* σοφιστῶ[ν ὀρθ]οέπεια[ν], τὸ δ' [ε]ικῆ λέγει[ν].

v. 13. ‖ *ΕΙΝ* περιφο[ρ]εῖν, tum *ΜΟΛΟΥ.* μόνου[ς].

v. 14. *ΠΟΥC ΔΙΑΤΡΙ. ΚΟΥΣ ΩΝΕ.* ‖ τοὺς διατρι[βι]κοὺς ὧν ε[ἰ]καιολογωτέρους.

v. 16. *Κ . Ι* κ[α]ί.

v. 17. *ΠΡΟ. ΕΙ ‖ ΠΤΟΝΤΩ .* προ[π]ειπτόντω[ν].

v. 19. *ΟΛΙ ‖ ΠΙC* ὀλίγοις. *ΠΑΙ ΤΟΥΡΟΥC* καὶ τούτους.

v. 20. *ΠΑΛΙCΤΟΙC* πρακτοῖς.

v. 22. *Μ . ‖ΝΟΥΣ* μ[ό]νους.

v. 23. *ΑΠΟΙΕΙΝ* ἃ ποιεῖν, nisi fortasse verbum quod ἀνευρεῖν vel simile significet, lateat, a me frustra quaesitum. *ΕΦΗCΕΝΝ ‖ ΙΘΙCΘΑΙ* ἔφησεν εἰθίσθαι nescio quid sit postrema littera *Ν*, nisi est *Ε*, v. 2 legitur συνειθισμένους, nolim tamen hic ἔφη συνειθίσθαι reponere; saepius enim noster dicit ἔφησεν.

v. 24. *ΩΝ . ‖ ΜΕΙC* ὧν [ἡ]μεῖς, quae vero illa sint, in his quae supersunt, non apparent.

v. 25. *ΟΥΔΕΝΟC ‖ CΔΕΠΟΤΕ ΠΕCΚΕΜΑ ‖* οὐδενὸς [ο] ‖ ὐδέποτ' ἐπεσκεμμ[έ] ‖ νους.

COL. XI.

v. 1. *ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ.* φιλοσόφου[ς].

v. 3. *ΑCΦΑΛΕ ΤΑΤΟΥΣ* ἀσφαλε[σ]τάτους.

v. 5. *ΑΜΕΛΕΙ ΚΑΙ* ἀμελεῖ[ν] καί.

v. 7. *ΠΥΝΘΑ . . ῀ΘΑΙ* πυνθά[νεσ]θαι.

v. 8. *Π . ΡΙΤΩ . . . ЄΙΤΙ . ΩΝ* π[ε]ρὶ τῶ[ν πολ]ειτι[κ]ῶν.

v. 9. *Τ ΥΤ.* ut incertus haereas, utrum sit τοῦτο an ταῦτα.

v. 10. *ΥΠΛΗΟΥ . ΜЄΙΝ* ὑπ[ο]λαμ[βά]νειν vix aliud in his corruptis monstris latere sensus docet.

v. 11—13. *ЄΠΙΤΟ ЄΠЄ. ΤΑ ‖ ΘΥΠΟΔ . ΙΓΜΑΤΑ ЄΙΤΗ ‖ ΛЄΞЄΙ . ΑΧЄΙCΙΑC ΠΑΟΜΗΘЄΙC* ἐπιτρέπε[ι] τά θ' ὑποδ[ε]ίγματα [καὶ τὰς] ἐν τῇ λέξει [κ]αχεξίας παρατιθείς. καχεξίας multitudinis numero, non singulari positum esse, ut scribas καὶ τῆς, praecedens τε et ni fallor etiam sequens αὐτῶν docet; item verbum latere in istis επιτοεπε, nominativus verborum παρατιθείς et προςαγορεύων ostendit, unde ἐπιτρέπει emendavi quamvis duae litterae, non una in lacuna subesse videantur; medium vero usus non admittit.

v. 14. *ΠΡΟ . ΑΔΟΡЄΥΩΝ* προ[ς]αγορεύων.

v. 15. *ΡΗCCΡΑC* ῥήτορας.

v. 17. *ΚΑΤΟΡC . ΥΝ* κατορθ[ο]ῦν.

v. 18. *ЄΛЄΠ . ΤΙ ΠΡΟCΤΟ.* ἔλεγε[ν] ἢ πρὸς τό[ν].

v. 19. *Є . ЄΤЄΝΟΥΤ . . ЄΛЄΙΧΟΝ* ἔ[λ]εγεν, οὐ τ[ὸν] ἔλεγχον.

v. 20. *ΠΟΙΟΥΜЄΝ ΦΗ* ποιοῦμεν· [εἰ δ' ἔ]φη notandum activum ποιοῦμεν.

v. 21. *ΗΠΡΟC* ἢ πρὸς neutrum vocabulum sententiae convenit; videntur hae litterae male repetitae esse ex v. 18 vel 20.

v. 22. *ΗЄΠΑΙΔЄΥΜЄ ‖ . ΟΥC* πεπαιδευμέ[ν]ους.

v. 24—26. corruptissime sunt descripta quae vocabulum τεχνείτας sequuntur; in margine fragmentum additum quod parum

lacunae spatio convenit; litteras ad amussim reddamus, aptum verborum sensum alii eliciant:

ΤΛΘΛΟ . ΩC ΟΙΤΛ ΤΛΙ ΛΚΛΙ
ΙΙΛЄΙΙΠΛ . ΙΙΟΥΤ . . ΙΠΟCΟΙΔΙ
ΟΙ · ΦΥ . ΛCΤЄC . Λ . .

sub finem tertii versus octo fere desunt litterae; utinam ne Neapolitani quae in papyro legantur, more suo accurate tradere morentur! primum vocabulum ἀθρόως fuisse videtur, v. 15 πλεῖστα, postremum τέχνας.

COL. XII.

v. 1. *ΝΟΥC . . ΙC* dubitare licet an Philodemus versibus corruptis praecedentis paginae adversarium iam satis confutaverit; si minus, integram columnam intercidisse apparet. Tum *ΤΟΝ . V* ‖ τὸν ἀρ‖χιτέκτονα.

v. 3. *ЄΙCΗΙΛΓЄΝ* εἰςήγαγεν.

v. 4. *ΔЄ . . ΙC* δὲ[το]ῖς.

v. 5. *Ο . . ЄΤΛCΔΙΛΤΡΙΒ . . ΙΙΩΝ* ο[ἴγ]ε τὰς διατριβ[ὰς] τῶν nisi potius est ο[ὐδ]έ.

v. 6. *ΡΙΙΤΟΡΙΚΩΙ . ΙCΧΥΡΟΙΙΟ Ν‖ΤЄC* ῥητορικῶν ἰσχυροπο[ιήσα]ντες, quod spatio magis quam ἰσχυροπο[ιοῦ]ντες convenit.

v. 7. *ЄΝ ΓЄ ΤΩΝ ΔΙΛΤΡΙΒ Ν‖* ἔκ γε τῶν διατριβ[ῶ]ν nescio quid sit illa lacuna; exspectamus ἐκ τούτων τῶν διατριβῶν vel simile.

v. 8—12. *ΟΥΤ Ν ΑΝ ΟΥΤ Ϲ ΙЄ* ‖
ΘΙϹΘΗϹΑ ϹΡΙΠΑΝΤΟϹΙ
ϹΚЄΦΘΑΙ ΑΙΔΙΑΤΟΥ ΜΗ
ΗЄΙΠΤЄΙ Η ΔΙΟ ΘΑΙΤΟ
ΧΙϹΤΑ ΟΥ.ΥΙ ΤΟΙΓΑ

satis feliciter in his praeter primum et ultimum verbum supplendi ratio successit: οὔτ' [ἐ]ν[όησ]αν, οὔτ[ε] σ[υν]ε[ι]θίσθησα[ν π]ερὶ παντὸς ἐ[πι]σκέφθαι [κ]αὶ διὰ τοῦ[το] μὴ [προ]πείπτει[ν] ἢ διο[ρθοῦσ]θαι τάχιστα τοί γά[ρ] displicet ἐνόησαν quod absolute positum vix invenitur; postremum vero sententiae vocabulum (sex desunt litterae) quale fuerit, non invenio; autor dicere videtur eos facillime errata, falsa corrigere.

v. 13. *ΟΥΝ ΟΗΤΟϹ . . ϹΞ Η ΤΟΜЄ* ‖ corruptissime haec et sequentia descripta sunt; hoc tamen certum, transitum hic fieri ab elocutione ad pronuntiationem, et alios quod parum illa sufficiat, hanc adsciscere eaque maxime auditorum animos commovere censere.

v. 14. *ΤΙΝЄϹ ЄΝΤ . ΤЄΧΝΗϹ* τινὲς [μ]ὲν τ[ῆς] τέχνης.

v. 15. *ΑΘΗΝΑΙΟ ΟΥ ΛΟΓΟΥ* at quis Ἀθηναίοις locus esse potest?

v. 16. *ΥΠΟΚΡΙϹ Η ΜЄΝ* ὑποκρίσ[εως] si τῆς verum est idque spatium suadet; at unde genitivus dependet? an fuit Ἀθηναῖο[ι τὰ τ]οῦ λόγου τῆς ὑποκρίσ[εως ὅ]τι nam offendit sequens ταῦτα, si nude posita erat ὑπόκρισις? particulam [ὅ]τι μὲν sensus flagitat.

v. 17. *ΤΙϹ . . ΩΝ* τις [ἔχ]ων, lacuna trium fere literarum capax, sed nil latet quam ἔχων. tum *ΚΑΙ . ЄΜΝΟ* ‖ καὶ [σ]εμνότερος.

v. 18. *ΛΙΤΟC* αὐτός.

v. 19—20. *ΠΡΟCЄΝЄΙΝΑ . ΛΟΝ ΠΟΙЄ* ‖
ΤΟΝΑΚΟΥΟΙ ΛΚΑΙ CΥΝΟЄ

προσέχειν [μᾶλ]λον ποιε[ῖ] τὸν ἀκούον[τ]α καὶ συνιέν[αι]. in margine ad v. 19 hoc fragmentum litterarum apparet:

certum est cohaerere et coniungenda esse *ΛΛΛΙΟΝ* = μᾶλλον, et *ΛΚΟΥΟΙ . ΤΑ* = ἀκούοντα. at quid sibi volunt litterae his superiores *I* et *ΥΚ*, cum v. 17—18 nullum lacunae sit vestigium; ex his et similibus quam misere sit descriptum exemplum, facile est augurandum. προσέχειν et συνιέναι corrigendum fuisse artis praecepta docuerunt.

v. 21. *ΜΝΗΜΟΝЄΥΗΝ* μνημονεύειν.

v. 22. *ΠΑΘΗΤΙΚΩC* παθητικῶς.

v. 22. *ΑΛΛΩΝ ΟΙΩC* ἄλλων [οὐχ ὁμ]οίως, sed offendit ἄλλων, sive de hominibus, sive de rebus dictum.

v. 24. *. ΜΟ . ΟΓΟΥ* ‖ *ΜЄΝ ΑΛΛΟΙ Μ . . . Ι . Η* ‖ [ὁ]μο-[λ]ογουμέν[ως]· ἄλλοι . . . . . ῥη ‖ τορικῇ articulum τῇ grammatica flagitat, sensus vero et spatium vix aliud quam ἄλλοι δ' ο[ὐ τῇ] ῥητορικῇ admittunt.

COL. XIII.

v. 1. *TOPIKHT . ΗΤΟΠΡ ΗΤΑΓ ‖ ΚΕΙΝ* in hoc ultimo verbum διδάσκειν vel ἀσκεῖν agnosco: sensus ni fallor, hic est, ἄλλοι δὲ λέγουσιν οὐ τῇ ῥητορικῇ τοῦτο προςήκειν μᾶλλον ἀσκεῖν ἢ τῇ διαλεκτικῇ καὶ τῇ γραμματικῇ, μαθεῖν ἄν τις ἐπιθυμῇ λέγειν.

v. 2. *ΤΕΙ Δ . ΑΛΕΚΤΙ* ‖ τῇ δ[ι]αλεκτικῇς tum v. 3 *Μ.* ‖ *ΘΕΙΝ* μ[α]θεῖν.

v. 4. *ΕΙΤΙΟΥΜ ΙΕΛ·* ‖ ἐπιθυμ[ῇ λέ]γε[ι]ν.

v. 5—8. *ΚΑΙ ΔΗ CΑΡ Η ΜΕΝ ΥΛΛΟ.ΗCΗ .*‖
. ΔΝΑΙ ΤΩC. ΚΩCΕΤ . . ΕΛ
. ΕC ΚΑ ΤΡΙ Τ ΟΙΕΝ ΡΙ . . . Η
ΜΗ ΚΑΙ ΝΗΔ CΜΕΝ ΚΑΙ

hanc praecendentium confirmationem prorsus non intelligimus, an est καὶ δὴ γὰρ ἡ μὲν ὑπόκρισις? postrema novam incipiunt sententiam καὶ νὴ Δ[ί], ε[ἰ] μὲν καί.

v. 9—10. *CΗΝΕΝ ΟΔΙΩΔΙΑΚΑ Ω ‖ ΔΙΑ ΚΑΙ ΜΟΙΜΟΙC ΚΑΙΤΟ ΑΝΑ* ‖ τὴν ἐν [τ]ραγωδία κα[ὶ κωμ]ωδία καὶ μείμοις καὶ το[ῖς] ἀναλόγοις. Notandum τοῖς ἀναλόγοις, ut ἀνάλογα in Platonis Timaeo p. 96 (69 St.); dicitur enim τὰ ἀνάλογον, ἐν τοῖς ἀνάλογον; in Aristotele semel quod memini legitur, exstat ἀνάλογα Ethic. Nicom. V, 5 p. 1131, b, 3, cui quod saepius apud illum invenitur, τὰ ἀνάλογον restituendum; sic et in Varrone, Philodemus vero etiam περὶ ἠθῶν tom. V, col. XIV, 7 τὰ δ' ἀνάλογα scripsit.

v. 11. *ΥΠΟΚΡΙCΙΝ.Ι . ΓΙΘ* ‖ *ΑCΙΝ* ὑπόκρισιν [ὑπο]τιθ[έ]ασιν, quod lacunae spatium magis quam προςτιθέασιν probat.

v. 12. *PHTOPIKI . MAKAP ‖ LOMЄN* ῥητορικῇ μακα-ρ[ί]ζομεν.

v. 13. *T CЄΥNЄCЄ ‖* τ[ῆ]ς συνέσεως.

v. 14. *TOΥ KOINA ΔIATI ‖ ΘЄMЄN AΠPOCΔЄITOΥC* τού[ς] κοινὰ διατιθεμέν[ους] ἀπροςδεήτους.

v. 16. *. INAI TI·· .Φ* [ε]ἶναι τῆ[ς ἀ]φ' αὐτῶν.

v. 17. *NOMIZOΥCIN ΠIZH ‖ TOΥMЄN* νομίζουσιν [ἐ]πιζη-τοῦμεν.

v. 18. *KA Є ‖ ΓΠΩK ЄC HMЄIA HKЄN* κα[τ]εγνωκ[ότ]ες ἡμεῖν [τ]ὴν ἐν Articulum τὴν linguae ingenium flagitat; ἡμεῖν alibi in his voluminibus exaratum legere non memini.

v. 20. *HMЄ TЄP IC* ἡμετέρ[ο]ις.

v. 21. *C . . O I ΠONIMOΥ ‖ CI . ЄTI* ο[ὐκ] ἀπονέμουσι[ν], ἔτι.

v. 22. *MAN.ON* μᾶλλον.

v. 23. *ANTIΠOIOΥN . . THC* ἀντιποιοῦν[ται] τῆς.

v. 24—26. *ΥΠOKPICЄΩC TΩ . . ΔЄN*
KONTI ΠPOΦЄP . MЄNΩN
ЄΠICTHM . . Є . ACTOΥ

COL. XIV.

v. 1—4. *KAN AΠAIΔЄΥTOC IA . . N . I*
KOMЄNAΔIATOC ΥΠ . . ΘЄI Π
TPOCHKONTΩC TOIC ΠPA
ΓMACIN ΔIA TIΘЄMЄNOΥ

si recte haec intelligimus, autor adversarium ita confutat:

primum quaerendum cor nobis pronuntiationem in iis rebus quae ad nos nostraque pertinent, concedere oolint, *τί δήποτε κατεγνωκότες ἡμῖν τὴν ἐν τοῖς ἡμετέροις δέουσαν ὑπόκρισιν οὐκ ἀπονέμουσιν*, deinde idque multo magis ex illis quaerendum est, quare moti vulgarem sibi vindicent proountiationem. hominum qui nulla doctrina adiuvantur quorum quisque ignarus quae ex illis egregiis praeceptis redundent commoda, apte et rei convenienter agit et proountiat; scilicet osturae legibus data est haec pronuntiatio oeque illorum auxilium eget. Itaque si sanae sunt XIII, 24 litterae *ΤΩ*. i. e. *τῶν*, sic fortasse quae desiderantur supplenda sunt: *ἔτι δὲ μᾶλλον ἔκ τινος ἀντιποιοῦν[ται] τῆς κοινῆς ὑποκρίσεως τῶ[ν οὐ]δὲ μ[ι]κ[ρ]όν τι* vel *οὐ]δ' ὀλίγον τι προφερ[ο]μένων ἐπιστήμ[ηι . .], ἑ[κ]άστου κἂν ἀπαίδευτος τἄ[γαθὰ] ἢ [τὰ] ἰκόμενα διὰ τῆς ὑπ[οκρί]σεως, προσηκόντως τοῖς πράγμασιν διατιθεμένου.* Sed facile feliciori palmam cedimus; in iis autem quae sequuntur nihil quod sit sanum videmus, ideoque haec multis fragmentis dilacerata cnlnmna cum praecedenti et sequenti, velut specimen, nt quantus sit labor in his ruderibns evolvendis consumendus omnes perspiciant et quod nobis invenire non contigerit, ingeniosiores investigent, digna est quae ex Oxoniensi editione lapide recudatur; hic vero litterae a quinto versu usque ad ultimum in ordioem receptae exhibendae sunt:

Ο‾ΟΓΑΡΑΧ . . ЄΡΧΑΝΟΝΤΑC
Є Ν Α Ρ Χ ΗΤΟ ΝΟΝЄΤ Η
ΝΟ . ΑΤΑ . ΡЄ . . . . Ο
Є . . ΟΙCΡΗΤΟΡΙΚΟ . C ΥΗΟ
ΚΡΙCЄΩC ΑΝ . ΙΗΟΙΟΥΝΤΑΙ
ΜΑΧΡΜ . Ν . Ν ΤΙΝΤΩ

C . NY ΠΙΝΔΥΝΑ
M . NΕΠΕ TIC KNTIΙ CΨ
ΛΟC . ΦΙΛCBΕΛΤΕΙω KAI KA
TO . OΥΤΕΜΦΑΝΙΖ . . ΗΤΟ
ΔΕΝ TOIC IΔΙΟΙ . . ΞΟΧ . ΤΕ
PON ΥΠΟΚΡCΙΝΕCΘΑΙΓ . ΟΙΕΙΝ
IKAI TOΥC ΑΛΛΟΥC . ΗΤΟΙC
K . . TωΝΦΑC MOΛ . NΕC .
TINΕ . ΔΕΧΟΜΕΝ . ΗΤΗΝ
ΥΠΟΤ . ΥΘΕΛΟΝΤΟCΑΝΤΙ
CTPOΦHN KAN ΕΙΠΟ . CIN O
TI MONOI TΕΧΝΑC⁼ ΠΕΡ Α .
THC ΠΑΡΕΔΟ . AN OI ΛΙ ΟΜΑ
XHCOΥCI KAΠωΝ ΠΟΙΗΤωΝ
OΥX OTI TωΗΑΛΛωΝ ΥΠΟ

e quibus rara verba, nullam sententiam perspicio, v. 6 *ἐν ἀρχῇ*, v. 8 *ἐ[ν τ]οῖς ῥητορικο[ῖ]ς ὑποκρίσεως ἀν[τ]ιποιοῦνται* quibus articulus *τῆς* necessario praeponendus; v. 10 an *μαχομ[έ]ν[ω]ν*, v. 11 *τὴν δύναμ[ι]ν*, v. 12 et quae sequuntur nunc fragmentorum ordine a nobis recte invento aperta sunt . . . *τις καὶ κατὰ [τ]οῦτ' ἐμφανίζ[ει]ν, τὸ δ' ἐν τοῖς ἰδίοι[ς ἐ]ξοχ[ώ]τερον ὑποκρείνεσθαι ποιεῖν, [ε]ἰ καὶ τοὺς ἄλλους [ἐ]ν τοῖς α[ὐ]τῶν φασ[ὶν] μόν[ο]ν ἐστὶν ἐ[ν]δεχόμεν[ο]ν τὴν ὑπὸ τ[ο]ῦ θέλοντος ἀντιστροφὴν, κἂν εἴπωσιν ὅτι μόνοι τέχνας ὑπὲρ α[ὐ]τῆς παρέδο[σ]αν μαχήσουσι καὶ τῶν ποιητῶν, οὐχ ὅτι τῶν ἄλλων ὑπο-*

COL. XV.

v. 1. *KPΕΙΝΕCΘ . . . ΔΑCKO . TωΝΚΑ* ‖ *ὑπο | κρείνεσθ[αι δι]δασκό[ν]των κα[ὶ].*

v. 2. *ΛΟΠΚΟ . ΑΠΑ . . ΩΝ* λογικ[ῶν] ἀπά[ντ]ων.

v. 3. *CΥΝΙΡΑΦΩ IN* συγγράφω[σ]ιν.

v. 5—13. *ΑΡΑΤΗΡΗCЄIC Π . Є ΤΗC*
. ΘΗCЄΩCΥΠ . Μ ΙΦΟΝ
. . ΟΙΑC ΔЄ ΠΟ . . ΘΑΙ
‾ CΑCΑΘЄΙ . Τ . ΓΟΛΛΑ
ΔЄΙ Ι ΤΩΝ ΠΑΘΩΝ ΑΥΤΩΝ
Δ . . . ΡΑCΧΗΜΑΤ . ΖЄΙ ΚΑΙ
‾ . . . ΛΑ ΚΑΙ ΤΗΠ ΦΩΝC
Π . . ΑΛΛΑ ΓΟΝΤΩC Ο .
ΘЄ . . . ΤΟΥC ΙΔΙΩΤΑC ΚΑΙ

[π]αρατηρήστες [ὑ]π[ὲ]ρ τῆς [μα]θήσεως ὑπ . . . . οίας δὲ πο . . θαι [τὰ]ς διαθέσει[ς . .] πολλὰ δὲ ἡ τῶν παθῶν αὐτῶν δ[ιαφο]ρὰ σχηματ[ί]ζει καὶ [τὸ σῶ]μα καὶ τὴν φωνὴ[ν] π[αρ]αλλα[τ]τόντως, ὅθε[ν καὶ] τοὺς ἰδιώτας καὶ verba v. 6—7 recondita nondum invenimus, sed adiectivum et verbum latere v. c. παντοίας δὲ περιφέρεσθαι vel simile constat; difficile est pronuntiationis praecepta tradere; multum enim variant animorum διαθέσεις, unde nihil apud Anaximenem de hac legimus, neque sua aetate elaboratam esse hanc artem Aristoteles Rhet. III, 1, monet, quaedam tamen posteriores congesserunt quae autor ad Herennium III, 11—15 recepit. De adverbio παραλλαττόντως non dubito, quamvis alio loco legere non meminerim.

v. 14. *ΤΗCΒΑΡΒΑΡΟΥC* τοὺς βαρβάρους.

v. 15. *ΤΑΛΑ* τά[λ]λα *ΠΑΘЄCΙΑ‖ΚCΛΟΥΘΟΝΥCΤΑC* πάθεσι ἀκολουθοῦντας hiatus neque hic neque XXVII, 25 κτυποῦσι ἐν ferendus, nos tamen et hic et alibi exemplar secuti sumus; immo et v. 9 δὲ ἡ et similia librario, non autori debemus.

v. 19. *ЄΥ‖KAI ΛC* εὐκλ[ηρί]ας *K ΘΑΠЄΡ* κ[α]θάπερ.

v. 21. *ЄΥΜЄΛЄΑ ΦΩΝ C* εὐμέλε[ι]α φων[ῆ]ς.

v. 23. *CЄΙ‖ΡΩΝ* χειρῶν.

v. 24. *ΛΟΙΠΟ CΩ|ΜΑΤΟC* λοιπο[ῦ] σώματος.

COL. XVI.

v. 1. *ΔΙΚΑΙ* δι[ὸ] καί. *ΙCΟΚΙΑΓΗΝ ΘΙΚΟΤΩC* Ἰσοκράτην εἰκότως.

v. 2. *ΠΟΛЄΙΤΗΑC* πολιτείας. vid. Isocrat. Panath. §. 12.

v. 3. Δημοσθένης vid. Meyer ad Cicer. Brut. 38, 142. interpr. ad Cic. de orat. III, 56, 213. Quint. XI, 3, conf. Rhet. Gr. VI, p. 35.

v. 6. *T . . . . . PIKHI* τ[ῇ ῥητο]ρικῇ.

v. 7. *ΚΑΛΛΙΠΠΙ ΙC . Є* Καλλιππί[δης δ]έ.

v. 8. *ΚΟCΤΡΑΤΟC ΤΩ* Νικόστρατος [ἐ]γὼ φήσω. Hic iam incipit quod Philodemus adversario opponit, pronuntiationem non minus in arte tragica, comica, aliis valere quam in rhetorica. De Callippide et Nicostrato vid. Ritterus ad Arist. poetic. cap. 26 p. 290 (Athenaeus p. 535 d) Meineke histor. crit. Comicor. p. 347 nostri quoque loci haud immemor.

v. 9. *ΓΡΑΤΩΔΙΑΙ* τραγῳδίαι. de Lycone vid. Plut. Alex. cap. 29. de Alex. fort. c. 2 p. 53. IV. Hutt. Athen. XII p. 539 a.

v. 10. *ΚΩΜΩΔΙ Τ* κωμῳδίαι. sensus eorum quae sequuntur hic est: recte quidem dicit Demosthenes pronuntiationem non esse negligendam, minime vero recte quod huius maiorem

esse vim in rhetorica quam in ceteris artibus affirmat; immo ipsius Demosthenis pronuntiationem vituperant Aeschines et Demetrius Phalereus. Verba incerta sunt: *ΚΑΙΟ‾ΔΙΑ* nescio quid sit medium, an εὖ?

v. 11. *ΚΟΙΝΙ . ΑΠΑΛ .* ‖ κοιν[ῆς] ἁπάν[των].

v. 12. *Δ ΑΙΙΕΧΕΙΝ ΤΙCΤΙ Ε* ‖ fortasse δ[εῖν μ]ετέχειν [ἐ]πιστή[μης].

v. 13. *,ΑΙΩC* num ὅμως? *. ΑΤΑΓ . . ΟΜ .* ‖ *ΓΩC* num κατὰ τοῦτο ἀλόγως? amicus: ἀλίως μέντοι καὶ ἀπογνωμόνως.

v. 14. *ΠΑ C* ‖ πᾶ[σ]ι[ν] quod melius videtur quam πά[ντ]ω[ς].

v. 15. *ΜΕΘΟΔ Ο* ‖ *ΜΕΝΟΝ* μεθοδ[ευ]όμενον.

v. 16. *ΙΔΙΟΙC Φ* ἰδίοις [ὑ]φ'.

v. 17. *ΜΕΙΓΟΛ* μεῖζον.

v. 19. *ΠΕΖΟΛΟΙΙΙΑΙC* πεζολογίαις.

v. 20. *Κ* ‖ *ΑΙΤΗ ΗΤΟΙC ΔΕΙΝΟ* ‖ *ΤΟΙC ΟΝΤΙ* certa ex his sunt [ἐ]ν τοῖς δεινο[τά]τοις ὄντι, quibus si praecederet καίπερ, perfecta esset sententia; sed ab initio v. 21 desunt quatuor vel quinque litterae, an fuit κ[αὶ ‖ περ ἐν] αὐτῇ.

v. 22. *ΦΩΝΗΝ CΞΕΙ Τ* φωνὴν ὀξεῖ[αν], emendatio sumpta ex Aeschinis oratione περὶ παραπρ. §. 157 p. 49 Steph. τῶν μὲν μαρτύρων διομνυμένων καὶ μαρτυρούντων ἀκούετε, τὰς δ' ἀνοσίους ταύτας τῶν λόγων τέχνας, ἃς οὗτος πρὸς τοὺς νέους ἐπαγγέλλεται καὶ κέχρηται νυνὶ κατ' ἐμοῦ, ἆρα μέμνησθε, ὡς ἐπιδακρύσας καὶ τὴν Ἑλλάδα κατοδυράμενος καὶ Σάτυρον τὸν Κωμικὸν ὑποκριτὴν προςεπαινέσας, ὅτι ξένους τινὰς ἑαυτοῦ αἰχμαλώτους σκάπτοντας ἐν τῷ

Φιλίππου ἀμπελῶνι καὶ δεδεμένους παρὰ τὸν πότον ἐξῃτήσατο παρὰ τοῦ Φιλίππου, ταῦθ᾽ ὑποθεὶς ἐπεῖπεν ἐντεινάμενος ταύτην τὴν ὀξεῖαν καὶ ἀνόσιον φωνὴν ὡς δεινὸν εἴη εἰ ὁ μὲν τοὺς Καρίωνας καὶ Ξανθίας ὑποκρινόμενος οὕτως εὐγενὴς καὶ μεγαλόψυχος γένοιτο, ἐγὼ δ᾽ ὁ τῆς μεγίστης σύμβουλος πόλεως, ὁ τοὺς μυρίους Ἀρκάδων νουθετῶν, οὐ κατάσχοιμι τὴν ὕβριν, ἀλλὰ παραθερμανθεὶς, ὅθ᾽ ἡμᾶς εἱστία Ξενόδοκος τῶν ἑταίρων τις τῶν Φιλίππου, ἕλκοιμι τῶν τριχῶν καὶ λαβὼν ῥυτῆρα μαστιγοῖμι αἰχμάλωτον γυναῖκα.

v. 23. *ΠΟ⁻C* ‖ *ΔЄΙ* · *ΚΡΑΝ* ποτὲ δὲ [καὶ μα]κρὰν fortasse haec Aeschinis intelliguntur, περὶ παραπρεσβείας §. 106 p. 42 ταῦτα δ᾽ ἐμοῦ μεταξὺ λέγοντος ἀναβοᾷ παμμέγεθες Δημοσθένης, ὡς ἴσασι πάντες οἱ συμπρέσβεις ἡμῶν. καὶ γὰρ πρὸς τοῖς ἄλλοις κακοῖς βοιωτιάζει. §. 86 p. 39 εἰ δ᾽ ἄρα ἐγὼ ἐτόλμων ταῦτα ποιεῖν, ἐπέτρεψας ἂν ὦ Δημόσθενες, καὶ οὐκ ἐνέπλησας βοῆς καὶ κραυγῆς τὴν ἀγορὰν ὁρῶν με ὡς ἔφης ἀρτίως ὠθοῦντα ἀπὸ τῶν ἱερῶν τὸν πρεσβευτήν; in Ctesiphontem §. 218 p. 85 σὺ δ᾽ οἶμαι λαβὼν μὲν σεσίγηκας, ἀναλώσας δὲ κέκραγας. conf. Demosth. παραπρ. §. 206 p. 405 de Aeschinis et sua voce, item §. 199 p. 403. §. 217 p. 408. §. 337—40 p. 449 seq. περὶ στεφάνου §. 313 p. 329. Taylor ad p. 405, 16; vituperans, non laudans ut Plinius Epist. II, 3 putat, Aeschinem λαμπροφωνότατον dicit.

v. 24. *ΤΙΑΡΑΔ* *Ι* παρὰ δ[ὲ τῶ]ι.

v. 25. *ΦΑΛΡΗΡЄΙ* Φαληρεῖ *ΛЄΓЄΤΑΙ* *ΓΟΠΟ* ‖ *ΚΙΛΟΝ* λέγεται [ὑ]πο[ί]κιλον.

v. 26. *ΥΗΟΙΡ* ‖ ὑποκρ[ι]τήν.

COL. XVII.

v. 1. *ΠЄΡΙΤΤΟΝΟ* περιττὸν postremum O lacuna esse videtur.

v. 3. *ΜΑΛΑΚΩ . . ΡΟΝ* μαλακώ[τε]ρον.

v. 5. *ΑΠΟΚΛЄΙΝΟΝΤΑ* ἀποκλείνοντα.

v. 6. *CΟΦΙ . . .* ‖ σοφι[στῶν].

v. 7. *ЄΟΙΚΑCΙ ΞΩ . ΓЄΓΡΑΦΑ* ‖ ἐοίκασι[ν ἐ]ξ ὧ]ν γεγράφα ‖ σιν.

v. 8. *ΥΠΟΚЄΚΡΙC ΙΑΙ* ὑποκεκρίσθαι.

v. 9. *ΠΟΝΗΡ Ν* πονηρ[ὸ]ν *Є . . ΥΠΟΚΤΙ* ‖ ε[ἰς] ὑπόκρισιν.

v. 10. *ΑΙΑ ΚΡΑΙ ΠC . ΙΟΔΟΙ* αἱ[μα]κραὶ πε[ρ]ίοδοι.

v. 11. *ΠΑΡΑ ΜΗΤΡΙ* ‖ παρὰ [Δη]μητρίωι.

v. 12. *ΚCΙΤΑΙ* κεῖται *ΤΩ COΚΡΑ* ‖ τῶ[ν Ἰ]σοκράτους. Ex eodem Demetrio Phalereo de Isocratis exitu in vita a Mustoxyde edita p. XLVI. ed. Bait. conf. Aquila §. 19. Demetrius §. 15.

v. 13. *ΙЄΡΩΝ C* Ἱερών[υμο]ς. Illustrem hunc Hieronymi locum fere integrum, fortasse ex ipso Philodemo, dedit Dionysius in Isocratis indicio cap. 13. Ἱερώνυμος δὲ ὁ φιλόσοφός φησιν ἀναγνῶναι μὲν ἄν τινα δυνηθῆναι τοὺς λόγους αὐτοῦ καλῶς, δημηγορῆσαι δὲ τήν τε φωνὴν καὶ τὸν τόνον ἐπάραντα, καὶ ἐν ταύτῃ τῇ κατασκευῇ μετὰ τῆς ἁρμοττούσης ὑποκρίσεως εἰπεῖν, οὐ παντελῶς. τὸ γὰρ μέγιστον καὶ κινητικώτατον τῶν ὄχλων παραιτεῖσθαι, τὸ παθητικὸν καὶ ἔμψυχον· δουλεύειν γὰρ αὐτὸν τῇ λειότητι διὰ παντός· τὸ δὲ κεκραμένον καὶ παντοδαπὸν ἐπιτάσει τε καὶ ἀνέσει καὶ τὸ ταῖς παθητικαῖς ὑποθέσεσι διειλημένον, ὑπερβεβηκέναι· καθόλου δέ φησιν αὐτὸν εἰς ἀναγνώστου παιδὸς φωνὴν καταδύντα μήτε τόνον μήτε πάθος μήτε ὑπόκρισιν δύνασθαι φέρειν. Πολλοῖς δὲ καὶ ἄλλοις ταὐτὰ

καὶ παραπλήσια τούτοις εἴρηται περὶ ὧν οὐδὲν δέομαι γράφειν.

v. 14. ΑΝΑΓΝΩΝΑ . ЄΝ ἀναγνῶνα[ι μ]έν.

v. 15. ΛΟΓΟΥ . ‖ λόγου[ς καλῶς] ex Dionysio suppletum.

v. 15. ΔΥΝΗCOCΘΑΙ ΤΙ . . ΔΗ Ν ‖ ΓΟCΗCΑΙ δυνήσεσθαί τι[να], δη[μ]ηγορῆσαι.

v. 17. Φ ΝΗΝ φ[ω]νήν.

v. 18. ΚΑΤΟΝ κα[ὶ]τὸν ЄΑΠΑΙΡΟΝΤΑ, apud Dionysium ἐπάραντα.

v. 19. ΚΑΤ . ‖ CΚЄΥΗ . . . Α κατ[α]σκευῇ [μετ]ά.

v. 20. ΑΡΜΟΤΤΟ . ‖ CΗC ἁρμοττο[ύ]σης Aliter tamen ipse Isocrates querens sophistas eius orationes recitantes pleraque corrupisse pronuntiando, iudicavit, Panath. p. 17 Phil. §. 25—29. Epistol. I, 9. VIII, 7. conf. Dionysius cap. 2—3.

v. 22. ΜЄ ‖ ΝЄΤΟΝ μέγιστον.

v. 24. ΠΑΡЄΙCΘΑΙ, apud Dionysium male παραιτεῖσθαι.

v. 26. ΙCΑΙΑΝΥΓ.ΑΙ Ο ΟΙΝ καὶ ἀν[ε]υ πα[θημάτ]ων hoc ni fallor auctoris verba reddit; nam παθητικῶν vel παθητῶν multitudinis numero h. l. ferri non potest; sensum, non verba dedit Dionysius τὸ παθητικὸν καὶ ἔμψυχον.

COL. XVIII.

v. 1. ΛЄΞΝ λέξ[ι]ν ΠΡ ΙΑ πρ[ὸς ἕν]α.

v. 2. ΤΟΔЄ τὸ δέ.

v. 3. ΚЄΚΛΑCΜЄΝΟΝ apud Dionysium κεκραμένον.

v. 4. Δ . . . Ν παντοδ[από]ν ex Dionysio qui sequens καὶ omittit.

v. 5. ΚΑΙΤΑΙC, Dionysius καὶ τὸ ταῖς.

v. 6. *ΥΠΕΡΘΕ . ΕΣΙΝ* ὑπερθέ[σ]εσιν, apud Dionysium male ὑποθέσεσιν . *ΙΔΕΙΑ ΜΕ* ‖ διειλ[ημ]μένον.

v. 7. *ΑΠΟ . ΙΕΒΛΗΚΕΝΑΙ . Ε* ἀποβεβληκέναι, τῆ [δ]ὲ, apud Dionysium ὑπερβεβηκέναι.

v. 8. *ΔΙΑ ΠΑΝΤ . Σ* διὰ παντ[ό]ς, sic vacuum spatium est, at nihil deest.

v. 9. *ΓΑ . . ΥΝ . . Υ* γὰ[ρ ο]ὖν [ε]ὐ.

v. 10. . *ΗΣ* [τ]ῆς.

v. 11. *ΦΩΝΤ* . φωνῆ[ς] *ΕΠΑ* . ‖ ἐπα[ρ]θείσης.

v. 12. *Ν . ΠΑΝΤΑΙΣ* μ[ὴ] πάν[υ] ταῖς, nam μὴ, πᾶν ταῖς quomodo ex linguae indole rite servari possit, non video.

v. 13. *ΠΕ* ‖ *ΡΙΕ . . ΙΣ ΚΑΠΙ . ΕΙΛΟΥΣΑΝ ΤΣ . .* περιό[δο]ις κάπι[δ]ειυοῦσαν τό[ν].

v. 15. *ΑΦΑΙΡΟΥ . ΕΝΟΥ* ἀφαιρου[μ]ένου sed grammatica ratio flagitat ἀφαιρουμένην. nam ad λέξιν de qua v. 1 loquitur, pertinet.

v. 16. *ΕΝΑΝΠΑΝ* ἐναντίαν *Π .* ‖ *ΛΕΙΤΙΚΩΝ* π[ο]λειτικῶν. Caeterum haec sane convenire videntur cum iis quae ipse de se narrat Isocrates; suppressa enim voce, ὑφειμένῃ φωνῇ, non magna usus est. Dionysius de Isocr. cap. 2 ἀναγνώσεώς τε μᾶλλον οἰκειότερός ἐστιν ἢ ῥήσεως· τοίγαρτοι τὰς μὲν ἐπιδείξεις τὰς ἐν ταῖς πανηγύρεσι καὶ τὴν ἐκ χειρὸς θεωρίαν φέρουσιν αὐτοῦ οἱ λόγοι· τοὺς δ' ἐν ἐκκλησίαις καὶ δικαστηρίοις ἀγῶνας οὐχ ὑπομένουσι· τούτου δ' αἴτιον ὅτι πολὺ τὸ παθητικὸν ἐν ἐκείνοις εἶναι δεῖ· τοῦτο δὲ ἥκιστα δέχεται περίοδος. αἵτε παρομοιώσεις καὶ παρισώσεις καὶ τὰ ἀντίθετα καὶ πᾶς ὁ τῶν τοιούτων σχημάτων κόσμος πολύς ἐστι παρ' αὐτῷ καὶ λυπεῖ πολλάκις τὴν ἄλλην κατασκευὴν προςιστάμενος ταῖς ἀκοαῖς.

v. 17. . . *ΝΔϾ ΠΟΛϾΤϾΥ* ‖ *ΟΜϾΝΟΝ* [τό]ν δὲ πολε[ι]τευόμενον.

v. 18. *ϾΠ . ΤΑ ΠΙ . . ΝΤΑ* ἐπ[ὶ] τὰ π[οιοῦ]ντα.

v. 19. *Δ . ΗΙ ΚΑΙ* δ[ε]ῖν καὶ nihil aliud latet.

v. 20. *ΙΟΡΙΚΗΝ ΚΑ . . ΚϾΚΥCΘΑΙ* δημηγορικὴν κα[τα]κεχύσθαι.

v. 21. *ΜΗ . ΗΝ* μὴ [τ]ήν.

v. 24. *ΓΟΥΓ* γοῦν.

v. 26. *CѠΠΟ ΠΑΙΔΙΟΥ* πρόσωπο[ν] παιδίου.

v. 27. *ΦΙϾΛ . . . Ι . . ΤΟ ΤΟΙC ϾΛ* ‖ ἀφιέν[αι καὶ τοῦ]το τοῖς Ἕλλησιν συμβουλεύοντα, acute ab Hieronymo hoc in ipsum Isocratem versum est qui non nisi ea quae omnibus Graecis conducerent, tractare professus est.

COL. XIX.

v. 2. *ΠΛΑCΜΑ* πλάσμα *ΚΑΙ* ‖ *ΤΑCΚϾΥΗΝ* κατασκευήν.

v. 3. *ΠϾ* ‖ *ΙΒΑΛΛΟΜϾΝΟΝ* πε[ρ]ιβαλλόμενον.

v. 4. *ϾΠΑ . . . ΝѠC* ‖ *ΤΟΥ* ἐπ' ἀ[ναγ]νώστου.

v. 5. *Α . ΤΟ* ‖ . . . *ΡΑΚϾΝΑΙ* ἀπο[δεδ]ρακέναι Dionysius mutata structura εἰς ἀναγνώστου παιδὸς φωνὴν καταδύντα . . δύνασθαι φέρειν. Isocrat. Philipp. §. 25 καίτοι μ' οὐ λέληθεν ὅσον διαφέρουσι τῶν λόγων εἰς τὸ πείθειν οἱ λεγόμενοι τῶν ἀναγιγνωσκομένων, οὐδ' ὅτι πάντες ὑπειλήφασι τοὺς μὲν περὶ σπουδαίων πραγμάτων καὶ κατεπειγόντων ῥητορεύεσθαι, τοὺς δὲ πρὸς ἐπίδειξιν καὶ πρὸς ἐργολαβίαν γεγράφθαι· ἐπειδὰν γὰρ ὁ λόγος ἀποστερηθῇ τῆς τε δόξης τῆς τοῦ λέγοντος καὶ τῆς φωνῆς καὶ τῶν μεταβολῶν τῶν ἐν ταῖς ῥητορείαις γιγνομένων, ἔτι δὲ καιρῶν καὶ τῆς σπουδῆς τῆς περὶ τὴν πρᾶξιν καὶ μηδὲν ᾖ τὸ συναγωνιζόμενον καὶ συμπεῖθον, ἀλλὰ τῶν μὲν προειρημένων ἁπάντων ἔρημος

γίνηται καὶ γυμνός, ἀναγιγνώσκῃ δέ τις αὐτὸν ἀπιθάνως καὶ μηδὲν ἦθος ἐνσημαινόμενος ἀλλ' ὥσπερ ἀπαριθμῶν, εἰκότως οἶμαι φαῦλος εἶναι δοκεῖ τοῖς ἀκούουσιν. Vides Isocratem ipsum probe de hac re iudicasse; itaque noli credere eum tam ridicule orationes suas recitasse.

v. 8. *ΥΠΟΚΡΙ ‖ Ν* ὑπόκρι[σι]ν.

v. 9. *. ΕΝΥΝ ΟΥ* [δ]ὲ νῦν οὐ nihil desideratur.

v. 10. *. ΡΜ . ΕΝ* [δ]ρῶ[μ]εν.

v. 11. *Τ . Ν* τ[ῶ]ν *ΠΡΤΙΜΩΝ* π[ρ]οτίμων.

v. 12. *ΕΨΕΛΩΜΕΝΩC* ἐψειλωμένως, sed grammatica flagitat ἐψειλωμένους.

v. 15. *ΟΤΑΝ* ὅταν.

v. 16. *ΚΕΙΛΟΦΩ‖ΝΩC* χειλοφώνως.

v. 20. *ΠΡΩ‖ΗΝ* πρώην.

v. 24. *ΥΠΕΚΡΕΙΝΟΝΤΟΠΟΛΛΟΙ* ὑπεκρείνοντο πολλοί.

v. 26. *ΤΑΩ . ΛΑΧΡΑ* τὰ μ[ὲν] παρά.

COL. XX.

v. 1. *ΚΑ‖ΖΩΝ* κἀξ ὧν.

v. 3. οἱ δὲ τεχνογράφοι hoc verissimum est; hi enim, ut Anaximenes, alii, artem excultam esse, ut sive honestam sive turpem causam agis, adversarium vincas et superior decedas, satis libere profitentur.

v. 10. *ΠΛ . ΝΗCΑΙ* πλ[α]νῆσαι *ΑΚΟΥ . ΝΤΑ .* ἀκού[ο]ντα[ς].

v. 11. *ΔΟ* δέ.

v. 15. *ΚΑΤΑ________ ΦΙΛΟCΟΦΙΑΝ* sic in papyro.

v. 20. *ΜΕΙΤΑΡ* μὲν γάρ.

v. 23. *ΔΙΑΦΟ* ‖ *ΡΩ . ΠΡΑ*—— *ΠΡΟCΗΚΕΙ* sic ibi. διαφόρ[ω]ς προςήκει, melius hoc quam διάφορος.

v. 26. *ΑΛΙ- . <ΑΙΝΕΩ . . . ΜΟ , ΩΙ* ‖ . [ά]λλῃ καὶ νέω[ι ἐν δ]μο[ί]ωι melius non inveni, nam neque μόνῳ neque γενομένῳ sensus admittit, nisi scripseris καὶ νέῳ ἀνδρὶ γενομένῳ καὶ γέροντι.

COL. XXI.

v. 1. *ΓΕΟΟΝΤΙ . ΓΑΡΑΛΛΑΤΟΥ* ‖ *CΑ* γέροντι παραλλάττουσα.

v. 3. *ΤΟΤΟΥC* τόπους.

v. 4. *ΕΤΕ . ϿΙΑ* ἑτεροία.

v. 7. *Τ ΠΛΕΙΩ* τ[ὰ] πλείω.

v. 10. *ΔΙΑ ΤΟΥΤΩΝ* διὰ τούτων nil desideratur.

v. 17. *ΔΗΠΓΗCΕΩΝ* διηγήσεων.

v. 18. ὑπεξαιρέσεων non exornatio, figura est de qua Rhet. Graec. VIII, 437. 675. 699, sed ex quorundem divisione pars orationis de qua vid. Fortunatianus p. 78. 88 Capp. cuius ars cum Stoicos sequatur, Philodemi adversarium item Stoicum fuisse probabile est. Ceterum in illorum sophistarum numero τῶν τὰς κοινὰς ἐχόντων φρένας non est Aristoteles; non enim ut posteriores ἐν πολιτικῷ πράγματι omne munus esse rhetoricae concessit, sed ἐν παντὶ προβλήματι eam versari confirmavit.

v. 21. *ΠC . . . . . ΩΙ*, in margine hoc fragmentum quod aut male descriptum est aut prorsus alienum, apparet *ϿΥΔΕC*, nam quin sit *ΠΟΛΕΙΤΙΚΟΙ*, non dubitandum est.

v. 22. *ΠΑΧΥΤΕΡ . Ν* παχυτέρ[ω]ν.

COL. XXII.

v. 2. *ΠΑΝΓЄΝΑΡΜΟΤΥΟΥ* ‖ *CAC* πάντ' ἐναρμοττούσας.

v. 3. *ΜΟΝ Ι* μόν[ο]ι.

v. 4. *ΜΑΛΙC⁻ ΑΑΠ υ* ‖ μάλιστ[α π]άντων.

v. 5. *ΟΙΔΑΛΟΙ* οἱ δ' ἄλλοι, litteram δ' supra versum addidit librarius.

v. 9. *ЄΑΥΤΟΙΝ* ἑαυτῶν.

v. 10. *ΤΟ ΠΡωΤΟΝ* (supra: *ΜΕΛ*) τὸ μὲν πρῶτον, supra versum correctum μέν.

v. 11. *ΑΘΑΙΟΝ* ἆθλιον.

v. 12. *ΓΟΥΤωΝ* τούτων.

v. 13. *ΠΟΛЄΙΤΚΟΝ* πολειτ[ι]κόν.

v. 18. . *ЄωΜЄΤΡΙΑΝ* [γ]εωμετρίαν.

v. 19. *ΑΑ . . ΙC* τἆλλα [το]ῖς *ΟΥΔЄΝCΙΙΙ* ‖ *Χ . . . . ΓΟΙ* οὐδὲν οἱ τεχ[νολό]γοι quamvis alibi τεχνογράφοι dicat, conf. XXIII, 12. XXV, 19.

v. 21. *CIN . . . . ΙΝ* παραδεδώκασιν [οὐδ' ἔστ]ιν cuius gradatio in seqq. οὐδ' εἴπερ ἦν· vid. col. XXIV, 21—XXV, 3.

v. 22. *ΤΑ . ЄCΥΝЄΧ . ΝΤΑ* τά[γ]ε συνέχ[ο]ντα.

v. 26. *ΔΙЄ . ΝωCΤΟ* διε[γ]νωστο.

v. 27. *ΑΑ . . ΤΟ ΑΤΑ ΑΟ ΤΟΝ ЄΥЄ* ἀλ[λ' εἰ] τὸ [κ]ατὰ λόγον ἐξετάζειν.

COL. XXIII.

v. 5. *ΜΑΑ ΤΑ* μάλ[ισ]τα.

v. 6—11. in papyro haec quae rite explere nobis non contingit, leguntur:

ΦΟΙϹΟΘ Ν⁻ЄΑϹΙΚΑΤΥΧ ‖
ΘΑΙΚΑΤ ΑΠΟΔЄΙΚΝ
ЄΙΝ Ѡ ΝΧ ΟΠѠΝ
ЄΝΙ . Ι ΜЄΝΟΥϹ ΥΘΥΝΟϹ
ЄΚ . ΤЄΤΥΧΝΟΛΟϹΗΤΑΙΔΙΗ
ΓΗΟЄϹΙΝΔΙϹѠϹ ΑΙΤ

arcte cohaerent: *ἀλλὰ δὴ μάλιστα τοῖς φιλοσόφοις . . ἐκτετεχνολόγηται, διηγήσισιν δ' ἴσως [κ]αὶ τ[οῖς]*, sensus hic est: philosophi *ταῖς πίστεσι*, argumentandi ratione rectius et saepius quam oratores utuntur in sua *ipsorum* arte, itaque in hac ceteris praestantiore parte multo illis superiores, rarius quidem *διηγήσεσιν* et *ἐπιλόγοις*, sed et in his sophistis non inferiores sunt. Satis elucet *ἀποδεικν[ύ]ειν*, item v. 9 participium perfecti passivi quo philosophi indicantur, quod cum in accusativo sit positum, verbum impersonale requiritur, v. c. *ὅθ[ε]ν τε δεῖ*.

v. 12. *ΔΑΨ ‖ΛѠϹ δαψ[ι]λῶς.*
v. 14. *Δ . ΠЄΡΙ οὐδ[ὲ] περί.*
v. 15. *ЄΚΟΙΝѠΝ ἐκείνων.*
v. 17. *Τ ‖ ΤΟ τ[οῦ]το* id magis placet nostroque autori aptius est quam *τ[όδε] τό*.
v. 23. *ЄΥΡΙϹΚЄΙΝ ΔΙΟ* sic vacuum spatium adest.
v. 24. *τινὲς ἔφησαν* Aristoteles Rhet. I, 2 qui primus ni fallor illud significavit: *ἔστω δὴ ῥητορικὴ δύναμις περὶ ἕκαστον τοῦ θεωρῆσαι τὸ ἐνδεχόμενον πιθανόν.* conf. Quintil. II, 15, 13 seqq.
v. 27. *ЄΥΡЄϹЄϹ . . εὑρέσεω[ς].* Hac ratione finis rhetoricae ab inventione, genus a specie non distat; Quintilianus l. l. *qui finis et illud vitium de quo supra diximus, habet et insuper quod nihil nisi inventionem complectitur quae sine elocutione non est oratio.*

COL. XXIV.

v. 1. *ΤΟΠΕΡ— ΤΩΝ ΠΕ . ‖ ΤΕ* τὸ περ[ὶ] τῶν πέ[ν]τε immo et quinque orationes partis, nam in his omnibus invenire debemus, ab inventione non distant; satis durum esse videtur τὸ περὶ τῶν πέντε τοῦ λόγου μερῶν, noli tamen corrigere τὸ ὅπερ τῶν πέντε τοῦ λόγου μερῶν.

v. 2. *ΜΕΡΩΠ* μερῶν.

v. 3. *ΤΑΡΕΙ ‖ . ΙΝ* γὰρ εἰ[σ]ὶν.

v. 5—10. tam lacera sunt, ut ne sententiam quidem invenerim:

. . ΥΞΕΙΠ ΙΩCΠΟ . ΑΤΕ ΑΙ ‖ (ΟΙ)
. . ΓΡΕΡΟΝΤΑΙΠΡ . ΔΙΑ Ε
ΤΩC . ΚΑΙ ΕΤΘ . ΟΠΥ
Α ΟΥΧΕΝ ΟΜ
ΕΑ CΙΙ ΝΟΝ (ΔΙΑ)
⊥ ΔΕΥΤΕΡΟ ΔΕΕΙΜΕΝ

ἐπι[τε]ύξεις· οἱ δ' ὡς . . . δεύτερο[ν] δὲ εἰ μὲν.

v. 11. *Ε ΑC ΤΩΝ . ΙΝ* ἕ[κ]ασ[τον] τῶν ἐν.

v. 12. *ΚΑC* καὶ.

v. 14. *ΥΟΥΓΕΝΔΕΧΟΜ ΝΟΥC* τοὺς ἐνδεχομ[έ]νους.

v. 25. *ΠΑΡΕCΙΤΑΝ* παρεγγυᾶν, tum *Π* ῇ.

v. 26. *Α . ΑΩΝ* ἄ[λ]λων.

v. 27. *ΚΟΙΝ . Ι* κοιν[α]ὶ.

COL. XXV.

v. 1. *ΤΩΝ ΑΝΔΙΑΙ* πάντων, [ἀ]λλ' ἴδιαι *ΕΚΑCΙ . Ν* ἑκά-σ[τη]ν.

v. 3. *ΕΤΟ ‖ ΜΩΙ* ἑτο[ί]μωι.

v. 4. *ΗϹΑΝЄΠΙΚΑΙ‖ΝΩ ϹΙ ΤΟΙϹ ΠΑΥΤΗϹΤϹ‖Χ. ΙЄΠΑΙϹ . ΓΙΤ . . ΑϹΘΑ ‖ ΤΗϹ ЄΥΡЄϹЄ Ϲ Τ . . ЄΝ* ἧς ἂν ἐπιχαίνωσι, τοῖς [ἀ]π' αὐτῆς τεχνείταις. Sensus esse videtur: si rhetores et sophistae non modo de rebus quae ad civilem usum pertinent, sed et de scientiis ipsis non cognitis loqui velint, facile qui his incumbunt, dicere possunt: sutor ne ultra crepidam, habetis quam excolatis inventionem rerum quae artis rhetoricae sunt; aliena ne attingatis. Huic sententiae conveniat δεῖν ἐπιμελεῖσθαι τῆς εὑρέσεως τῶν ἐν τοῖς ῥητορικοῖς ἐνδεχομένων λόγων, sed verbum perfecti passivi videtur esse ἐπηισθῆσθαι ut XXIX, 3 τοὺς . . τῶν φύσει καὶ κατ' ἀλήθειαν ἀρετῶν ἐπησθημένους. Id si verum est, τοῖς ἀπ' αὐτῆς τεχνείταις de sophistis et rhetoribus intelligendum, qui iure aliena tractare confiteantur quod probe teneant et cognitionem habeant τῆς εὑρέσεως τῶν ἐν τοῖς ῥητορικοῖς ἐνδεχομένων λόγων.

v. 8. *ΡΗΤΟΡΙ . ΟΙ . . ΝΔЄΧΟ . . ЄΝΩΝ* τῆς εὑρέσε[ω]ς τ[ῶ]ν ἐν τοῖς ῥητορι[κ]οῖ[ς ἐ]νδεχο[μ]ένων.

v. 11. *ΑΛΛΙ . .* ἄλλη[ν].

v. 12. *ЄΚΑ . Ι Ν* ἑκα[στο]ν.

v. 17. *ΠЄΡΑϹ ЄΦΗΡ* (above: *ΟΥΔΕ*) οὐδὲ a correctore supra versum additum.

v. 20. praeterea in libris de arte rhetorica non de omnibus rebus, sed de iis tantum quae ad usum civilem pertinent, praecepta dant.

v. 22. περὶ τῶν θετικῶν. Hermagorae divisionem in theticа et hypothetica impugnavit Apollodorus. Augustinus p. 320 Capp. *thesis est quaestio huiusmodi an navigandum sit, an philosophandum; hypothesis est quaestio huiusmodi, an decernendum sit Duillio praemium, nec desunt qui hic etiam Hermagoram criminentur, et Apollodorus impri-*

mis qui negat quidquam aliud esse hypothesin quam thesin et nullius momenti esse discrimen personarum, quamquam utrumque hoc genus quaestionis Hermagoras distinxisse videatur; non minus enim infinitam et interminatam esse hypotheseos quam theseos quaestionem. conf. Theonis prog. p. 242, Quintil. II, 4. Philodemi aetate hoc discrimen causarum a rhetoribus observatum esse, nam et theses, philosophis proprias, a se non alienas putabant, e Ciceronis libris saepe de his disputantis constat.

v. 25. . *TO* ‖ *XPH* [ἀ]πόχρη.

COL. XXVI.

v. 1. *ΔICTIKACIIITЄXNH* . διότι κατὰ τέχνη[ν].

v. 2. *MAΘICCIN* μάϑησιν *C* . ‖ *TI* ἐ[σ]τί.

v. 3. *IIЄP* . περ[ὶ].

v. 4. *KA ΠЄPI* κα[ὶ] περὶ.

v. 5. *ωII* ὧν.

v. 6. *ΛO* ‖ *ΓOIIC* λόγους.

v. 8. *KAI* . καϑ' *ЄIIICTIIMC* . ‖ *NωN* ἐπιστημόνων.

v. 10. *TA ATA* τὰ [κ]ατὰ *PHTOPIKH* . ῥητορική[ν].

v. 11. *KAI ωPICTA* καὶ ὡριστὰ aperte vitiose scriptum pro καὶ ἀόριστα, si modo id quod nunc legitur librarius scripsit; mirum enim id a correctore non esse emendatum.

v. 13. μαργειτομανίας stultitia Margiti proxime accedens. Philod. περὶ κακιῶν XX, 4 *MAPΓ* . *TOM AN* . *C* id est μαργειτομανὶς, non μαργοτομανεῖς quod Neapol. ediderunt; sic boni libri in Arist. Poet. cap. 4 Ethic. Nic. VI, 7 μαργείτῃ cum diphthongo. Tum aperte *OPOϒC* ὅρους exspectamus potius ἐγγὺς vel simile quid.

v. 17. *ΤΙ· ΙΙΟΤΡΙΚΗC* τῆ[ς ῥ]ητορικῆς, *ΚΑ* ‖ *ΤΑΤΕΛΑCΤΟΝ* καταγέλαστον.

v. 18. *ΤΟ ΤΟΥΕ* sic aperte, ne λόγους corrigas quod ex praecedente columna intelligendum.

v. 22. conf. Quintil. II, 15, §. 15 et cap. 21.

v. 24. *ΕΚ CΡΙΟΥCΙΑC* ἐκ [π]εριουσίας.

v. 25. *ΛΕ* ‖ *ΓΩ Μ Ν* λέγωμ[ε]ν.

v. 26. *Α ΑCΟΝ* ἀ[γ]αθόν.

COL. XXVII.

v. 1. *ΕΙΠΕΙC . . ΔΥΝΑΤΟΝ ΕΥΡΗΝ* εἴπερ ἐ[στὶ] δυνατὸν εὑρεῖν.

v. 2. *ΛΟΓΕ . Ν* λέγε[ι]ν, non λόγον, sed mira dicendi ratio εἴπερ ἐστὶ δυνατὸν εὑρεῖν λέγειν δύνασθαι, quam componas cum Arist. Polit. III, 13 p. 1283, 16. b. δῆλον γὰρ ὡς εἴ τις πάλιν εἷς πλουσιώτερος ἁπάντων ἐστί, δῆλον ὅτι κατὰ τὸ αὐτὸ δίκαιον τοῦτον ἄρχειν τὸν ἕνα ἁπάντων δεήσει, aliisque similibus.

v. 10. *ΥΤΟ* ὑπό.

v. 23. *ΔΙΔΕΗΚΑ* ‖ *CΙΝ* διδεήκασιν.

v. 24. *ΒΙ* quod ει, non οι esse videtur.

v. 25. *ΟΥΜΒΟΥΛΕΥ* ‖ *ΤΙΚΟΙC* συμβουλευτικοῖς.

COL. XXVIII.

v. 1. *Δ .* δ[ὲ] At non neglexerunt rhetores τὸ δυνατὸν καὶ ἀδύνατον vid. Arist. Rhet. II, 19. meminit et Anaximenes.

v. 5. *ΤΕΩ Ι ΕΙC* τὸ μ[ὲν] εἰς.

v. 6. *ΠΑΡΑΛΑΒΩ ΠΟ* παραλάβω[σι] τό.

v. 9. *ΘЄυ ΡЄ ‖ ΛЄΝΑ Φ CΙΟΛΟΓΙΑ . ΚΑΙ ‖* θεωρο[ύ]μενα φ[υ]σιολογία[ς]. καί. Post καί duae vel una littera in versus fine deesse possunt; sed nil esse quam καὶ μᾶλλον δὲ, grammatica docet; tertium enim hic incipit argumentum adversus rhetores; primum scire debent quid sit ἀναγκαῖον et quid ἐνδεχόμενον μὲν, οὐ μὴν ἀναγκαῖον, deinde quid δυνατὸν et quid ἀδύνατον, denique id quod plurimum valet, quid ἀληθὲς, quid ψευδές. Ceterum quae Philodemus hic congessit, facile ex Aristotelis rhetorica confutantur.

v. 14. *ΨЄΥΔЄΙC Ι \ ΆΤΑΙ . ΥC* ψευδεῖς [καὶ μ]αταί[ο]υς melius non inveni.

v. 15. *Α ‖ ΝΑΓΚΗΙ ΡΙCΙΝ* ἀνάγκη κρίσιν incipit hic apodosis, sed deest constructio, itaque aut v. 11 *ΔЄ* scribendum δ'εἰ aut quod verius puto v. 12 *ЄΤΙ* mutandum in ὅτι, ut sit καὶ μᾶλλον δὲ κοινότερον, ὅτι τοὺς ἀληθεῖς συμβέβηκεν, οὐχὶ τοὺς ψευδεῖς καὶ ματαίους, ἀνάγκη κρίσιν ἔχειν.

v. 16. *Є ‖ ΧΟΙΝ ΤΑ . ΘΟΥC* ἔχειν τἀ[λ]ηθοῦς.

v. 17. *ΜΑΛΛΟΙΙ* μᾶλλον.

v. 18. *ΗΙΙΤЄΡC Ν* ἢ γ' ἑτέρων, sed malim ἢ ἑτέρων vel ἢ τῶν ἑτέρων *ЄΝΔЄΟΥCΙΝ ΠЄΙ* ἐνδέουσιν [ἐ]πεί.

v. 19. *Τ ΙΙЄΡΙ* τ[ὸ] περὶ *ΔΙΚΑ ‖ ΟΝ* δίκα[ι]ον.

v. 24. *ЄΥЄΡ . ЄΤΑC* εὐερ[γ]έτας.

v. 26. *ΑΙCΑCΑΙCΤΑ C* ἁπάσαις τα[ῖ]ς.

COL. XXIX.

v. 2. *ΤΩΙΙ* τῶν.

v. 7. *ΝΑΙΑΝΑΛΗΘΗ* ineptum istud *ΑΝ*, scribendum *ΚΑΙ* εἶναι καὶ ἀληθῆ.

v. 8. *ΜΙΑΓ . ΑΙΑ* ἀναγ[κ]αῖα *ЄΞЄ ICKЄIN* ἐξε[υρ]ίσκειν.
v. 9. *ЄΤΟΝΤΑ* ἔχοντα.
v. 10. *ΤΟϒ ΜΗΔЄΝ ЄΠΡΟΝ* τοῦ μηδὲν ἕτερον nihil deest.
v. 13. *ΠΟ Є ΚΟΝ* πο[λ]ε[ιτι]κόν.
v. 15. *ω . ΤЄ ΚΗΠΟϒΝ ‖ ΤΑΙ* ὥ[σ]τε κεινοῦνται.
v. 16. *ΣϒΜΒΑΙ ‖ Ν Ν* συμβαίν[ο]ν.
v. 17. *ΘЄωΡΟϒΜ . Ι* θεωροῦμ[εν].
v. 18. *ΠΘΑΝΟϒCЄΙΑ . Ν* πιθανοὺς εἰ μ[ὲ]ν.
v. 20. *ΝΟϒ ΑΜΒΑΝΟϒCΙ* φανησομένου[ς λ]αμβάνουσι *ΤΑϒ . Α* ταῦ[τ]α.
v. 21. *ΡΗΤЄωΝ* ῥητέον *CϒΝ . Ν ‖ ΓΙΖΟΝΤΑC* συν[ε]γγίζοντας.
v. 28. *ΟϒΔЄ ΤЄΦΟΝ* οὐδέτερον.

COL. XXX.

v. 3. *ΔϒΝΙΜΙΝΑ . ΗC* δύναμιν ἄ[φ]' ἧς.
v. 6. *ΚΛΙΑ ¯ЄΙΝ Ο . . ‖ ΛΟC* καὶ λ[έ]γειν ὄ[φε]λος.
v. 7. *ΤΙ . ΤΡΟC ΤЄΙΝωC . ‖ ЄΝΟC* τι πρὸς τὴν μ[ηθ]ενός.
v. 8. *ΑΝΘωΤΙ . ϒ ΜΑΚΑ Ν* ἀνθ[ρ]ώπ[ο]υ μακα[ρία]ν.
v. 9. *ΖωΠΝЄΓωΑ Κ . ΝΟΤΟ . . ϒΤ* ζωήν· ἐγὼ δ[ὲ] κ[αὶ] λέγω [το]ὺς.
v. 10. *ωΗΔЄ . ΤΟΛΛΟC . . . ‖* μηδὲ πολλος[τὸν].
v. 11. *ЄΝΔЄΧ . ‖ ΜЄΝωΝ* ἐνδεχ[ο]μένων.
v. 12. *ΠΟΛЄΙΤΙ . ΟΙC* πολειτι[κ]οῖς.
v. 13. *ΟΠΙ* ἐπὶ *ΤЄΧΝΟΛΟ . . ΑC* τεχνολο[γί]α[ι]ς.
v. 14. *ΠΑΛΙΔ ΤЄΡΟC* πάλι δ' [ἕ]τερος vid. ad XXXII, 15.
v. 15. *CΟΦΙCΤΑ ‖* σοφιστά[ς].
v. 16. *ЄΝ ΤΟΙC CO . ΙCΤΙΚΟΝ* ἐν τοῖς σο[φ]ιστικοῖς.
v. 17. *Ο Κ . .* ὃ καὶ.

v. 19. *ΠΑΙΑΠΛΗCΙΑ* παραπλήσια offendit ὑπ' ἄλλων, exspectamus enim ὑπ' αὐτῶν, item displicet ἄν.

v. 20. *CΤΩ ΔΙ Γ ΜΕΝ* ἐγὼ δὲ τ[οὺς] μέν.

v. 21. *ΑΛΗΘΕΙΛΟΓΟΥC* ἀληθεῖ[ς] λόγους.

v. 25. *Π . ΕΙΟΝΑC ΨΕ ΔΕΙC* π[λ]είονας ψε[υ]δεῖς.

v. 26. *ΟΥΓΕ* οὔτε *ΑΓΑΘΟΝ ΕΙ* ‖ ἀγαθὸν εἶ[ς].

v. 27. *ΕΠΟΙΙΑC* ‖ ἐπ[ε]σπασ ‖ μένους.

COL. XXXI.

v. 1. *ΠΙΘΑΝΟΥC* πιθανούς.

v. 2. *ΤΟΝ . . ΥΛΟΤΑΤΟΝ* τὸν [φα]υλότατον.

v. 3. . . *ΛΕΟΤΑ* [τὰ π]λεῖστα.

v. 4. *ΕΝΔΕΧΟ . . ΝΩΝ* ἐνδεχο[μέ]νων.

v. 5—11. *ΛΟΓΙΖΟΜΕΝΑΤΟΥC ΑΚΟΥΝ* ‖
ΤΑC . . ΕΙ . . ΟΚΕΙΜΕΝΟΝ
ΤΙCΤ . . Ν . . ΑΚΑΝΕΥ
ΠΑΝΤΑCΔΕΤΟ . CΕΝΝΟΤΑC
ΞΕ . . ΙΤΙC . . . . ΝΑΠΟΤΙ
ΝΟC ΕΠΙΠΤΩ . ΩCΤΥΑΤ
Ι . COΤΙΓΕ ΠΑΡΑ ΤΟΥΤΟΥC

παραλογιζόμενα δ[ὲ] τοὺς ἀκούοντας . . . . πάντας δὲ τοὺς ἐνόντας [ἐ]ξε[ύρο]ι τις [οὐκ ἄ]ν [ἀπό τινος ἐπιπτώ[σε]ως . . . ὅτι γε παρὰ τούτους. Sensus esse videtur hic: rhetores πάντας τοὺς ἐνδεχομένους λόγους ἐξευρίσκειν profitentur; sed cum nulla quaestio sine rerum cognitione qua destituti sunt, recte tractari possit neque fortuito quae pro re dicantur omnia inveniantur, apparet, eos ὅτι γε παρὰ τούτους (i. e. παρὰ τοὺς λόγους τοὺς ἀπό τινος ἐπιπτώσεως) οὐδέν ἐστιν ἕτερον, εἰπεῖν ἀδυνατήσειν, haec enim

res maiore et philosopha indiget doctrina. v. 10 coniicias τυχηρᾶς esse, sed apodoseos verbum latere puto.

v. 12. ЄCTIN . Γ . PON Є ‖ ΠЄΙΝ ἐστιν [ἕτε]ρον ε[ἰ]πεῖν.
v. 14—15. ЄCΥ ‖ ΚΑΒΑΘЄΙΑCΤЄ ἐστ[ὶ] κα[ὶ] βαθείας γε.
v. 17. ΑΞΙΩΘΗCЄΤΑΤΙΝΟC ἀξιωθήσετα[ι] τινος.
v. 19. ΓЄΞΟΔΟΥ [δ]ιεξόδου ΚΑΚЄΙ ‖ . Α κἀκεῖ[ν]α.
v. 20. ΔΙΑΛΗ . ΤС . . ΥΤΩΝ διαλη[π]τέ[ον α]ὐτῶν.
v. 21. ΠΡΟΚΛΗΜΑΤΩΝ προβλημάτων.
v. 23. . . ‖ ΔЄ [τὰ] δὲ supplevit Ed. Gros Etude sur l'état de la rhetorique chez les Grecs pag. 33.
v. 25. ΖΟΓΟΥC ψόγους.
v. 27. ΑΛ ‖ ΔΗΛΟΥC ЄΠΙΠΛΟ ΑC ἀλλήλους ἐπιπλο[κ]άς.

COL. XXXII.

v. 1. ΠΟΓΡΑΦЄΙΝ ΜΦЄΡΟΝ ‖ ΤΑ ὑπογράφειν [τὰ συ]μφέροντα supplevit Gros l. l.
v. 5. Α . ΝΟΥ ΤΩΙ ΔΙΚΑΝΙΚΩ . μ[ὲ]ν οὖν τῶν δικανικῶ[ν].
v. 6. Α . ‖ ΛΟΝ ἄ[λ]λον.
v. 7. ЄΠΙ ΤΗΔЄ ΟΤ ΡΟΝ ἐπιτηδε[ι]ότ[ε]ρον.
v. 8. ΓΑ . Π γά[ρ] ὑ]π'.
v. 9. ΑΓΟΛЄCΧ . Γ . ΟΝЄΗ ἀδολεσχ[ό]τ[ερ]ον ἐκεῖ.
v. 10. ΠΑΛΜΑΟΓЄΙΤΑΙ παλιλλογεῖται.
v. 12. ΛЄΓΟΥ ‖ CΙΝ λέγουσιν.
v. 13. ΤΟΥΝΑΝΤΟΝ τοὔναντ[ί]ον.
v. 14. ΔΙΚΑ ‖ ΤΗΡΙΑΚΟΝ δικα[σ]τηριακόν.
v. 15. ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΟCΥΜ ‖ ΒΟΥΛЄΥΤΙΚΟΝ καὶ πάλι τὸ συμβουλευτικόν, nihil aliud inest; πάλι antea frustra in prosae orationis scriptoribus quaesitum (vid. Lobeck ad Phrynich. p. 284), nunc in Philodemo et hic et XXX, 13 inventum est, quamvis idem XXIX, 18 πάλιν τούς.

v. 17. *ANOPωΠOIC* ἀνϑρώποις.
v. 20. *ΦΗΤ C* φῇ τ|ὶ|ς.
v. 21. *ΠΡωΤΝ* πρῶτ|ο|ν.
v. 22. *ΝΑΝΤΙωΤ ΤΑ* τἀναντιώτ[α]τα.
v. 24. *ΤΑΥΤΗΝ* ταύτην.
v. 25. *ΑΛΗΜωΙ* ἀλλὰ |δ]ήμωι.

COL. XXXII.

v. 4. *ΤЄ . ΝΗC* τέ|χ|νης.
v. 8. *ΨC ΟΥC* φό|γ|ους *ΛЄΓω . ЄΝ* λέγω[μ]εν.
v. 11. *ΜC . Ι* μὲν.
v. 16. *ΤΙΝωΝ ΑΛΛωΝ* (*ΓЄΙΝЄΤΑΙ* supra) τινῶν γείνεται ἄλλων verbo supra versum a correctore illato. *ΤωΠ* τῶν.
v. 18. *ΑΝΤΙΠΟΙCΥΝ ‖ ΤΑΙ* ἀντιποιοῦνται.
v. 19. *ΤΟΥ ΤΙΝΑC* sic vacuo spatio relicto, sed nihil desideratur. sic v. 20 *ΘΑΙ ΤΟ* et v. 24 *ЄΚ ΔЄ*.
v. 22. *ЄΠΑΙΤЄΛΛЄ‖ΤΑΙ* ἐπαγγέλλεται, quod notandum, vulgo ἐπαγγέλλεται scriptum legimus cf. XXXIV, 13.
v. 25. *ΑΝΑΦЄ ‖ ΡΟΝΤЄC* ἀναφέροντες.
v. 27. *ΦΑΤΙCΟΝ ‖ ΤΑΙ* φατίζονται.

COL. XXXIV.

v. 1. *ΜΟΝΟ ΦΑCΙΤ . ΑΝ* μόνο[ν] φασὶ πᾶν.
v. 3. *ΨЄΓΟΙΝ* ψέγειν.
v. 4. *ΤΑΥΤΟ* non est ταὐτό, sed aut τοῦτο, aut quod propter certam litteram A magis probabile ταῦτα.
v. 5. *ΛЄ ‖ ΠΟΥCΙΝ* λέγουσιν.
v. 7. *ΛΟΥΛΗΘΟCΙCΙΨЄΝΙΝ* βουληϑῶσι ψέγειν.

v. 8. *ЄΠΑΙΓ . ЄΤΑ* ἐπαινετὰ *ΜЄΝΟΝ* μόνον.
v. 9. *ЄΝ . ωΜΙΑΖЄΙΝ* ἐν[κ]ωμιάζειν *ΨϹ ‖ ΚΤ .* ψεκτ[ὰ].
v. 10. *ωΝΟΝΨЄΓϹ. ЄΙ* μόνον ψέγε[ιν] εἰ.
v. 12. *ΑΠΑΗΞΙΑ ΤΟΥ* (ΠΟ) ἀποπληξία[ς] τοῦ.
v. 15. *ЄΠΑΝΟϹ* ἔπα[ι]νος.
v. 18. *ΝΟΝ ΨΟΓΟΝ* ἔπαινον [ἢ] ψόγον. *ЄΠΙΔЄϹЄΤΑ ‖* ἐπιδέχετα[ι].
v. 19. *ΠΡΑΓΟΥΤωΝ* πραγμάτων.
v. 20. *ΔЄΙΤЄΡΟΝ Ο .* δεύτερον ο[ὐ].
v. 23. *ωΗЄΚΑϹΤΙΝ ωΦЄ ‖ ΑΗΜΑΤωΝ* (ΚΑΙ ΒΛΑΜΜΑΤωΝ) *ΠΑΡΑϹΚЄΥΑΖЄΙ* ὧν ἕκαστον ὠφελημάτων καὶ βλαμμάτων παρασκευάζει mirare in hoc Graeculo Atticam verborum attractionem.
v. 25. *ΘЄΙΜΡΟΥΝΤΑΙ* θεωροῦνται.
v. 26. *ЄΠΑΙΝΟΙΤωΝ* ἐπαινετῶν.
v. 27. *. ΥΚ* [ο]ὐκ.

COL. XXXV.

v. 1. *ΨΡΚωΝ* ψεκ[τ]ῶν *ЄΠΑΙΝ . . ΥΤЄϹ . ΙЄΙ* ἐπαιν[οῦν]τες· εἰ.
v. 2. *ΜЄΝΤΟΙΠЄ* μέντοιγε.
v. 3. *ЄΙΚωΜΙΑϹ* ἐγκώμια.
v. 4. *ΔΥΝΑϹΟΑΙ* δύνασθαι *ЄΠΑΓΓϹΑ ‖ Α . ΝΤΑΙ* ἐπαγγέλ[ο]νται.
v. 7. *ΔΥϹΦΗΜЄΙΝ ΚΑΠΟΥϹ* δυσφημεῖν καὶ τοὺς, nihil deest.
v. 8. *ΑΤΟΘΥϹ* αὐτούς. *ΠΡ . ЄΑωΝ ‖ ΤΑΙ* πρ[ο]έλωνται.
v. 9. *ЄΚΑΤ . ΡΟΝ* ἑκάτ[ε]ρον.
v. 10. *Ν . ϹΟΑ . Ν . . ΡΙϹ* λ[έ]γομ[ε]ν [χω]ρίς.
v. 11. *ΑΝΑΙϹΘΗΓωΝ* ἀναισθήτων.

Ο
v. 12. *ΛΛЄΓΩΝ* ἀλόγων *ΖΩ ΩΝ* ζώ[ι]ων.
v. 13. *ΠЄΠΟ ΛΙΚЄΝΛΙ* πεπο[ι]ηκέναι.
v. 14. *ΔΙ ‖ ΟΠΘCΩΝ* διότι θεῶν.
v. 15. *ЄΝΚΩΜΠΥΔЄΙΤΑ ‖* ἐνκωμίου δεῖτα[ι].
v. 17. *ΤC ΠΑΝ* τὸ πᾶν.
v. 20. *ΠΠΟ* ὑπό.
v. 21. *ΔЄΓΟΥCΙΝ* λέγουσιν.
Η
v. 22. *ΡΙCΤΟΤЄ ΔΗΝΤΙΛΙΑ* Ἀριστοτέλην ἤ τινα.
v. 23. *ΑΝΑΞΙΜ . ΝΗΝ* Ἀναξιμένην.
ΔΗ
v. 24. *ΤΙΝΑΠΟΤ* τινὰ δήποτ'.
ΗΕ
v. 25. *ЄΠΑ . ΤЄΜΙΔΟC* [τ]ῆς εἴτ' Ἀ[ρ]τέμιδος. emendator enim articulum *ΤΗC* supra *ЄΙΤ* inculcavit.
v. 27. *CЄΑ . ΥΥΝ ‖ ΜЄΝΟΝ* σεμνυν[ό]μενον.

COL. XXXVI.

v. 1. *ΟΙCΙ* οἴει *ЄΠΠΙΝ* εἰπ[ε]ῖν.
v. 2. *. ЄΝΗΤΑ .* [γ]ένηται[ι].
v. 5. *ΟΛЄ . ΙΝΑ* ὁ δεῖνα nil desideratur.
v. 7. *_ΩΩΝ* ζώων *ΩΝΚ . . ΛΛΑ ‖ ΖЄΙΝ ΛΔЄ* ἐνκ[ω]μιάζειν [τ]ὰ δὲ.
v. 8. *ΨЄΤЄΙΝ* φέγειν *ΚΑ ‖ ΜΩΝ* καμων quod nihil est, puto κά[κει]νων nam in versus fine sane duae vel tres litterae esse poterant quamvis nunc nullum earum appareat vestigium.
v. 11. *ΔЄΓΟΜΟΝΩΝ ΑΥΤΑ ΜΗ ‖ ΠΙΔЄΧЄЄΘΑΙ* λεγομένων αὐτὰ μή[τ' ἐ]πιδέχεσθαι.
v. 13. *, ΗC* [τ]ῆς.

v. 19. *Βουσειρίδας* Isocratem et Polycratem intellige; diphthongi tenax est etiam codex Urbinas Isocratis, vid. Bekk.

v. 27. *ΥΝ ΤΑΙϹΟ ΜΑΝΗ* ‖ *ἐν ταῖς σ[υ]μβλή* ‖ *σεσιν.*

COL. XXXVII.

v. 1. *ΤΓΗΝЄΛΟΠΗϹ Πηνελόπης ΚΛΥΤΑΙ* ‖ *ΜΗϹΤΡΑΝ Κλυταιμ[ν]ήστραν* Clytaemnaestrae laudationem et Penelopes plures Isocrati tribuebant vid. vita Isocrat. p. XLVI Bait. priorem laudavit Polycrates, vid. Quintil. II, 16, 4 Spald. ad II, 17, 47. Perizon. ad Aelian. XI, 10. Alexandri encomium incerti auctoris saepius ab Aristotele laudatur. Polyb. fragm. Vatic. XII, 25 de Timaeo *ὥστε μὴ καταλιπεῖν ὑπερβολὴν τοῖς μειρακίοις τοῖς ἐν ταῖς διατριβαῖς καὶ τοῖς τόποις πρὸς τὰς παραδόξους ἐπιχειρήσεις, ὅταν ἢ Θερσίτου λέγειν ἐγκώμιον ἢ Πηνελόπης προθῶνται ψόγον ἤ τινος ἑτέρου τῶν ἑτέρων.*

v. 3. *Α* ‖ *ΦΑΝΞΟΥϹΙ* *ἀφαν[ί]ζουσι.*

v. 7. *ΔΙΑΘЄϹΘΩϹ* *διαθέσεως* *ΑΥΞΗΤ* ‖ *ΚΗϹ* *αὐξητ[ι]κῆς.*

v. 8. *Μ ΟΤΩΝ ΑΡЄΤΗΦЄ* ‖ *ΡΩΗ* *μὲ[ν] τῶν ἀρετη φορων* quod quale sit vocabulum ignoro; an est *ἀρετῆι διαφόρων?* at nulla apparet correctio.

v. 9. *ΜΗΩΤΙΚΗϹ* *μειωτικῆς.*

v. 13. *ΚЄΟΔΟϹ* *κέρδος.*

v. 14. *ΔΥΝΑΜЄ . Ϲ* *δυνάμε[ω]ς.*

v. 15. *ΠΟΙΟΥΜ . . ΟΙ* *ποιούμ[εν]οι.*

v. 16. *. ΙΝΑϹ* *[τ]ινάς.*

v. 18. *ΚΑΤΗΓΟΡ . ϹΙΝ* *κατηγορ[ῶ]σιν.*

v. 20. *ΑΜΑ ΤΩΝ* *ἀλλὰ τῶν* nihil deest in lacuna.

v. 21. *ΝΟΜΙΖΟΜΟΝΩΝ* *νομιζομένων.*

v. 22. *ΤΑΔΗΜΩ* ‖ *τά[ς] δημώδεις.*

v. 23. *ΚΑΚΑC* κακ[ί]ας ignotum enim Philodemo atticum vocabulum κάκη.

v. 24. *ЄΧΟΝΤΩΝ ЄΓΑΡ* ἐχόντων· ἐ[κ] γὰρ id mihi inesse videtur, certe melius quam si εἰ γὰρ scripseris; praeterea divisimus *ΑΥΤΩΝ*, αὐτῶν in αὖ τῶν.

COL. XXXVIII

v. 1. *ΚΑΚΙΑΥΗΔЄCΟΝ* κακίας ᾔδεσαν.

v. 2. *ΤΑC* τάς.

v. 4. *ΜΗΗΙ* μήν.

v. 5. *Є ΥΤΟ* ἑ[α]υτό.

v. 6. *ΟΥΘ . Ν . CΤΙΝ* οὐθ[έ]ν [ἐ]στιν de re conf. Isocrat. Archid. §. 50 p. 126. Panath. §. 223 seq. p. 279. Aristotel. Polit. VII, 14 p. 1333, 7. διαφέρει δ' ἔνια τῶν ἐπιταττομένων οὐ τοῖς ἔργοις, ἀλλὰ τῷ τίνος ἕνεκα. διὸ πολλὰ τῶν εἶναι δοκούντων διακονικῶν ἔργων καὶ τῶν νέων τοῖς ἐλευθέροις καλὸν διακονεῖν· πρὸς γὰρ τὸ καλὸν καὶ τὸ μὴ καλὸν οὐχ οὕτω διαφέρουσιν αἱ πράξεις καθ' αὑτὰς ὡς ἐν τῷ τέλει καὶ τῷ τίνος ἕνεκα.

v. 10. *ΑΤΑΘΩΝ* ἀγαθῶν.

v. 12. *ЄΠΙΩΚΩC* ἐπιεικῶς *ЄΠΙ ‖ ΛЄΛΟΓΙCΜЄΝΩC* ἐπιλελογισμένος.

v. 15. *ΔΟΡΙΖЄΙΝ* δ[ι]ορίζειν.

v. 16. *ΛΑΜΒΑΙΝΟΜЄΝΑ* λαμβανόμενα.

v. 17. *ΠΡ . .* πρ[ός].

v. 17. *ΚΑΙ ΙΝΟΜΟΝΟΝ* καὶ [γ]ινόμενον vel potius γεινόμενον.

v. 20. *ΑΙΤΑΝΤЄΔΥC* ‖ num αἰτίαν ἔχουσι?

v. 21. *ΤЄΛΟΥΟΙΝ ΟΥΤЄΤΟΙ* ψέγουσιν οὔτ' ἐπί.

v. 23. *ΠΑΡΑ ‖ . . ΜΒΑΝΟΥCΗ* παρα[λα]μβάνουσ[ι]ν.

COL. XXXIX.

v. 1. *ΚΑΙ . ΑΙCΟΥ* καὶ [κ]ακοῦ *ΜΕΓΑΛΟΥ* μεγάλου.
v. 2. *ΕΝ ΔΑΤΡΕΙΒΟΥCΙΝ* ἐνδ[ι]ατρίβουσιν.
v. 5. *ΔΕΤΕ* δ' ὅτε.
v. 6. *ΔΙΑΙΔΕ* διὰ τάς.
v. 7. *ΕΚΞΟΝΚΩCΕΙC* sic scriptum.
v. 8. *ΠΡΟCΩΜΟΝ* πρόσωπον.
v. 9. *Α ΓΟΥ ‖ CΙΝ* α[ὔ]ξουσιν, nisi potius est ἄ[τ]τουσιν, idem verbum latet de Musica III, 16 *Α . ΤΟΥCΗC* id est ἀ[τ]τούσης ubi sine sensu ἀπτούσης correctum est; sunt autem haec: ἐπειδήπερ οὐδὲν μέλος καθὸ μέλος ἄλογον ὑπάρχον ψυχὴν οὔτ' ἐξ ἀκινήτου καὶ ἡσυχαζούσης ἐγείρει καὶ ἄγει πρὸς τὴν κατὰ φύσιν ἐν ἤθει διάθεσιν, οὔτ' ἐξ ἀ[τ]τούσης καὶ ,φερομένης π[ρὸς ὁτ]ιδήποτε πραΰνει καὶ εἰς ἠρεμίαν καθίστησιν.

v. 10. *ΑCΤΟΛΟΥ ‖ ΕΙΝ* ἀστοχοῦσιν.
v. 14. *ΔΙΑΤΙΘΕΝΤΑ ‖* διατίθεντα[ι].
v. 15. *ΕΠΑΙΝΟΥ ΑΙΝΟ ΟΥ ‖ CΙΝ* ἐπαίνου[ς], ἀγνοοῦσιν.
v. 16. *ΠΟΤΕ ΧΑΡΙΝ* πότε χάριν nihil desideratur.
v. 18. *ΕΝΚΩΜΙΑ . ΤΕΟΝ* ἐγκωμια[σ]τέον.
v. 19. *ΑΛ . ΩΝ* ἄλ[λ]ων.
v. 21. *ΑΠΕΗΜΟΙC* ἄπε[ρ] ἡμεῖς *ΑΝΑC ‖ ΚΑΙΑΝ* ἀναγκαίαν.
v. 24. *ΥΛΟΝΟΥCΕΗΝΩ* ὕμνους ἐν τῷ.
v. 26. *ΔΙΑCΤΕ ‖ ΛΟΜΕΝ* διαστέ[λ]λομεν.

COL. XL.

v. 1. *ΔΟ* δὲ.
v. 4. *ΤΟΥΤΟΙC ΚΟΛΡΑ ‖ ΚΟΛΟΥΘΕΙ* τούτοις παρακολουθεῖ, spatium non admittit κα[ὶ π]αρακολουθεῖ.

v. 5. *ΜΗΔΩΙΝ* μηδεσίν.

v. 7. *ΛΕΙCΙΝ* λέγειν.

v. 8. *ΚΑΙ ΠΟΛΗΡΟΥC* καὶ [ἀ]πολήρους, neque hoc neque ὑπολήρους invenio, παραλήρους vero neque spatio neque litteris convenit.

v. 10. *ΑΥΠΟΥC* αὐτούς.

v. 11. *ΕΨΕΤΑΝ* ἔψεξαν.

v. 14. *ΕΥΔΑΙΜΟΓΟΑΝ* εὐδαιμονίαν.

v. 15. *ΚΑΚΟΔΑΙΜΟΙ . ΑΝ* κακοδαιμον[ί]αν.

v. 16. *ΚΟΝΤΩ . Δ . ΙΑΤΟΥCΤΙ* ἀνηκόντω[ν ἀ]δ[υ]νάτους καὶ nam ultimum istud *ΤΙ* nil esse potest nisi *ΚΑΙ*, articulum lingua non admittit.

v. 18. *ΥΟΓΟΥC* ψόγους.

v. 21. *ΧΟΝΤ . ΩΝΗΑΤ . Ο . ΕΤΕΠ ‖ ΓΜΕΛΩΝ* ἐξεχόντων ἢ ἀπο[τ]ετευγμένων.

v. 22. *ΠΕΝ* περί.

v. 24. *ΙΘΛΕΙΝΕΚΘΚΩΜΙΑΖΕΙΝ* Θέλειν ἐνκωμιάζειν.

v. 25. *ΛΛΩC ΕΚΑΠΡΟΝ* ψέγειν ἑκάτερον nullum aliud latet verbum in istis *ΛΛΩC* quam ψέγειν.

COL. XLI.

v. 1—7. *ΝΡΕΥΟΥΕΙΝΩΑΛΑΑΜΗΛΟΥ*
ΔΕΦΟΙCΕΠΑΙΝΟΥCΙΚΑΙΨΕΓΟΥ
CΙ . CΙΔ . . . . . ΑΙΚΑΙΤΟΙC
ΑΥΑΥΟΥ . . . . . ΕCΤΩCΗΤ
ΤΟΙ ΑΥ . . . . . ΟΙΗΤΑΙΚΑΙ
ΜΑΛΕCΘ . . . . CΤ . ΚΑΟΥ
ΜΝΟΥCΕΤΑΧΑΔΟΥΔΕΤΩΝ

horum facilius sensum indicare quam verba invenire licet; res quas *οἱ ῥητορικοὶ σοφισταὶ* laudant et vituperant, his propriae non sunt, sed alii quoque, in primis poetae hoc genus excolunt, sunt et philosophi qui haud raro attingant et male rhetores sibi solis haec vindicant. *προςα ‖ γορεύουσιν . ἀλλὰ μὴν οὐδ' ἐφ' οἷς ἐπαινοῦσι καὶ ψέγουσι* tum fortasse *ἀφεστῶτες τυγχάνουσιν οἱ ποιηταὶ καὶ μάλισθ' οἱ . . . καθυμνοῦσι,*

v. 9. *ΛЄΙЄΙΝCΤΙ* λέγειν ὅτι.

v. 10. *ЄCΤΙΙ . ΘΞC . CΙΑ* ἐστὶν ἐξο[υ]σία.

v. 11. *ΑΙΤ* ‖ *ΝΟΙC* αἰτ[ίαν μό]νοις.

v. 12. *ΤΟΙ* τοῖ[ς].

v. 13. *C . ΦΗΤΑΙC* σ[ο]φισταῖς.

v. 14. *ΚΑΤΟΝΤΗ* ‖ *ΤѠ ΙΝ* καταντήσω[σ]ιν.

v. 15. *ΠΑΤΟΙΑΥΑ* τὰ τοιαῦ[τ]α.

v. 17. *CΙΔΑCΙΝ* οἴδασιν *Η ΡΙΦΟΡЄΤΑΙ* π[ε]ριφέρεται.

v. 18. *ΤΟΓΟΥΤΟΥC* τοιούτους.

v. 19. *ΟCΟΥC* οἵους.

v. 20. *ΔЄΒΟΥΛΟΝ . ΑΙ* δὲ βούλον[τ]αι.

v. 21. *ЄΥΝΧѠΡΓ . . ЭΜЄΝ* συγχωρή[σ]ομεν.

v. 22. *ЄCΤΙΝ ΟΜ ΤΑ* ἐστὶν τῶ τὰ *ΟΗΤЄ* ‖ *ΡΙΚѠΝ* ῥητορικῶν.

v. 23. *ЄΡ . Α* ἔρ[γ]α *ΡΙ . . ΟΡΙ* ‖ *ΚѠΝ* ῥη[τ]ορικῶν.

v. 24. *Μ . ΝΤΟ* ‖ μ[έ]ντο[ι].

v. 25—26. *ΤΟΙ* ‖ *ЄΝ . ΜΜΙΑΥΟΜЄΝΟΙC* τοῖ[ς] ἐν[κ]ωμιαζομένοις.

COL. XLII.

v. 1. *KAIKECOMENOIC* ‖ καὶ ψεγομένοις vacuo spatio septem aut octo literarum capace relicto, fortasse nihil deest, nam integra est sententia; si quid desideratur, τὰ τοιαῦτα vel tale quid fuit.

v. 2. *HII . AAIIC A . . PΩIIOIC* ἢ το[ῖς] ἀ[λλ[ο]ις ἀ[νθ]ρώποις.

v. 3. *Θ . Ω ‖ POΥNTEC* θ[ε]ωροῦντες.

v. 6—8. *O ‖ ΔHMΓTPICE* ὁ[ν] Δημήτριος ita scripsimus, nam ὁ vel ὃ stare nequit. *TOΥCOΦIC ‖ . . KO . . TENTE* τοῦ σοφισ[τι]κο[ῦ ἤν]εγκε.

v. 9. *IIPO .* *CTΩIΔHNHΓEI ‖ KΩI* προ[στιθεὶ]ς τῶι δημηγορ[ι]κῶι.

v. 10. *ΔIKANIKΩI* δικανικῶι.

v. 11. *TEΥKTIKN* ἐντευκτικ[ὸ]ν *ΘI* εἰ Novum genus est λόγος ἐντευκτικὸς quod aliis non memoratur, sed invenitur quartum γένος ἱστορικόν, ab nostro non diversum, de quo vid. τεχνῶν συναγωγὴ pag. 185. Maerker ad Theodectem pag. 90; Stoicus videtur esse Demetrius, nam in Rufi arte legitur quartum genus, et Stoicus est Demetrius XIV apud Diogenem V, 84 p. 661 not. Meneg. πρεσβευτικοῖς λόγοις praeter Thucydidem delectatus est Timaeus, de quo Polybius in Vatic. excerpt. XII, 10 οὐ γὰρ τὰ ῥηθέντα γέγραφεν οὐδ᾽ ὡς ἐρρήθη ἐπ᾽ ἀληθείας, ἀλλὰ προθέμενος ὡς δεῖ ῥηθῆναι, πάντας ἐξαριθμεῖται τοὺς ῥηθέντας λόγους καὶ τὰ παρεπόμενα τοῖς πράγμασιν οὕτως ὡςανεὶ ἐν διατριβῇ πρὸς ὑπόθεσιν ἐπιχειροῖ, ὥςπερ ἀπόδειξιν τῆς ἑαυτοῦ δυνάμεως ποιούμενος, ἀλλ᾽ οὐκ ἐξήγησιν τῶν κατ᾽ ἀλήθειαν εἰρημένων.

v. 12. *ΗΛΗCЄ ‖ CΙ . ЄΠΙΕΥ . . ΙΑΥΠΚΟΙΤΟ* ‖ πλήθεσι[ν] ἐν-τευ[κτικό]ν καὶ τό[ν].

v. 14. *ΠΡЄCΒЄΙΑ . Υ* πρέσβειαν *ΔΥΝΑ ‖ ΤΑΙC* δυνά[σ]ταις.

v. 15. *ΜЄΛ . ЄΤΙ* μὲν ἐπὶ.

v. 17. *ΜЄΓΑΤΑ ‖ ΤΑ* μετὰ τα[ῦ]τα.

v. 18. *ΔΟΤΙ* δ[ι]ότι.

v. 19. *ΤΑΥΤΟΥ* (*ΚΑΙ* supra) *ΤΑΥΤΑ* ταὐτοῦ καὶ ταῦτα.

v. 21. *ΛЄΓЄCΘΟΝ* (ω supra) λεγέσθω.

v. 22. *ΑΛ ‖ ΜЄΝΑC* ἀληθείας.

v. 24. *Ο . ΙΤΑ* (*ΙΛΑΙ* supra) *ΠΟΙΚΙΛΩ . ЄΠΙΔΟΙ* ‖ ὄντα καὶ ποικιλῶ[ς] ἐπι-δεικνύμενον.

v. 27. *Ι . ΗΤΟΡΙΚΟΙC ΑΝΑΤΙΟΝCΙ* ῥητορικοῖς ἀνατίθησι.

v. 28. *ΤΟΙΟ* τοῖς.

COL. XLIII.

v. 1. *ΠΟΓЄΝ.ΝΟΜЄΝΗΝ* ποτὲ γε[ι]νομένην quod vel propter lacunam quam γενομένην malim.

v. 2. *ΤΑCΚЄΨЄΙC* τά[ς] σκέψεις.

v. 4. *ΑΠΟΤЄΘЄΩΡΗΜЄΩΝ* ‖ ἀποτεθεωρημένη[ς] id propter πίστεως probabilius videtur quam πίστεων ἀποτεθεωρημένων.

v. 5. *ΠΑCΑΠΑΝ ‖ ΤΩΝ* παρὰ πάντων vel παρ' ἁπάντων.

v. 8. *ΥΠΑΡΧЄΙΟΤΙΝΑΜЄΝ* ὑπάρχει[ν], ὅτι τὰ μέν.

v. 9. . *PH* ‖ *CIMEΥEI* [χ]ρησιμεύει.

v. 14. *TEXNωI* τεχνῶν.

v. 15. *TIΔIENΘ KHN* παρενϑ[ή]κην atqui haec nomina non apparent in iis quae supersunt; Platoni si nota fuissent, is certe non reticuisset; in epistola ad Alexandrum Anaximenis arti praeposita p. 1420. b. 20 rhetorica dicitur μητρόπολις τοῦ καλῶς βουλεύεσϑαι, Isocrat. Nicocl. §. 1—9. Antid. §. 253—7 λόγον esse ἡγεμόνα καὶ ἔργων καὶ διανοημάτων ἁπάντων confirmat.

v. 17. *METANHC* ‖ μετὰ τῆς vel μετά τινο[ς] πειϑοῦς parum placet; contrarium ei quod v. 21 sequitur προςτεϑεῖς' ἀπάταις inesse videtur; ubique esse dicunt rhetoricam μητέρα, ἀφετήριον, sed maxime id fit, si in rebus honestis adhibetur, neque ea ad malas et fraudes abutamur. Num igitur scribendum μετ' ἀληϑ[οῦς] πειϑοῦς?

v. 19. *TOI P* τὸ γ[ὰ]ρ.

v. 20. *BΛATOTEI ΠPOC* ‖ *TEOBIC ΑΠΑ . ΑΙC* βλάπτει προςτεϑεῖσ' ἀπά[τ]αις.

v. 22. *ΥΠ PBAΛΛO* ‖ *MEO T . ME . ITOI* ὑπ[ε]ρβαλλόμεϑ[α] τ[ὸ] μέντοι.

v. 24. *MAPTΥ* ‖ *PEICOAI Δ . Α . ωN* μαρτυρεῖσϑαι δ[ι]ὰ [τ]ῶν.

v. 25. *TH PHTO* ‖ *PIKHN ΠPI ΔIATPEIΨANOEC* τὴ[ν] ῥητορικὴν π[έ]ρι διατρείψαντες.

COL. XLIV.

v. 1. *ΛΜΕΙΝΟΥΕ ΤΙΝΟΝ ΤΑΙ* ἀμείνους γίνονται vel γ[ε]ίνονται ut statim v. 4 γείνεσθαι.

v. 5. *ΨΕΔΕCΘΑΙ* ψε[ύ]δεσθαι.

v. 6. *ΦΑΝΕΡΩΕ* φανερῶς.

v. 7. *ΕΚΠΕΙΠΤΟΝΤΑ* ‖ *ΠΑCΗC* ἐκπείπτειν ἁπάσης.

v. 11. *ΑΠΟΤΕΛΟΙCΘΑΙ* ἀποτελεῖσθαι.

v. 13. *ΚΩΔΥΟΝΤΑ* κωλύοντα.

v. 14. *ΘΕΩΡΗΜΑCΙΝ* θεωρήμασιν.

v. 15. *ΠΕΡΙΑΙ ΕΙΝ* περιαι[ρ]εῖν.

v. 16. *CΦΕΤΕΡΙΖΕΝ* ‖ *ΘΑΙ* σφετερίζεσθαι.

v. 17. *ΤΟΙCΥΤΟ* τοιοῦτο.

v. 20. *ΜΑΛΩΝ* μᾶλλον *ΚΟΜΨΕ* ‖ *ΑΝ* κομψε[ί]αν.

v. 21. *ΠΕΡΙΠΟΙΟΥΜ . ΝΟΥC* περιποιουμ[έ]νους.

v. 22. *ΠΑΝΤΑΟ* πάντας.

v. 24. *ΚΑ ΤΟΥΝΑΝΤΙΟΝ* κα[ὶ] τοὐναντίον.

v. 25. *ΑΠΟΙCΕΙΠΤΟΝΤΑC* ἀποπείπτοντας.

v. 26. *. . ΟC ΤΙΜΕΙ . CΥΜΕΝΟΥ* ‖ [πρ]ος[έ]τι μειουμένου[ς] quod facile missum facio, si quis aptius invenerit.